

DE VOLKSUNIE

ORGAAN VAN DE VOLKSUNIE, VLAAMS NATIONALE PARTIJ

Beheer blad: Karthuizersstraat 58, Brussel.

Kulturele Autonomie? Schijn en werkelijkheid

De Lodewijk de Raet-Stichting en de Fondation Charles Plisnier hebben een studie-weekend ingericht waar hoofdzakelijk gesproken geweest is over kulturele autonomie. Van Waalse zijde is er het woord gevoerd door overtuigde Waalse nationalist: de heren Schreurs, Carlier, Becquet zijn voor ons geen onbekenden; zij maakten deel uit van de groep Waalse federalisten die samen met de groep Vlaamse federalisten van het Vlaams Komitee voor Federalisme het ontwerp van federale grondwet voor België opstelden en het manifest der Vlaamse en Waalse federalisten; zij zijn leden van het Vlaams-Waals Kollege.

Onder de woordvoerders van Vlaamse zijde, aangeduid door de Lodewijk de Raet-Stichting, was geen enkel federalist of Vlaams-nationalist: dit is een der redenen waarom wij gemeend hebben deze vergadering niet te kunnen bijwonen. Wij aanvaarden niet dat de Vlaams-nationale en federalistische stroming in Vlaanderen geweerd wordt. Wij steunen ons dan ook op de persverslagen bij het schrijven van dit artikel.

De meest degelijke en konsekvente referaten werden voorgedragen door de heren Carlier en Schreurs, die niet in de eerste plaats partij-politiek zijn. Zij hebben zeer duidelijk aangetoond waarom kulturele autonomie en volledige splitsing van het Ministerie van Openbaar Onderwijs een eis zijn van het eenvoudig gezond verstand van het ogenblik af dat men het bestaan van twee kultuurgemeenschappen in België aanvaardt. De heer Schreurs heeft er ook terecht op gewezen dat de inrichting van kultuurraden met adviserende bevoegdheid volgens de formule Van Elslande slechts als een eerste stap kan beschouwd worden naar de echte auto-

nomie, die zonder grondwetwijziging niet kan tot stand komen.

Van Vlaamse zijde kreeg men weer een vrij treurig spektakel. De heer Van Elslande hield een betoog om uit te leggen dat autonomie geen autonomie is: inderdaad beweerde hij dat autonomie een gezag veronderstelt dat onderworpen is aan het toezicht en de voogdij van het centraal bestuur. Ofwel hebben de woorden nog een betekenis en dan betekent autonomie zelfbestuur, zelfregering, ofwel heeft Van Elslande gelijk en hebben de woorden geen betekenis meer: dan kan men een koe een paard noemen. Niettemin heeft Van Elslande toegegeven dat men alleen een quasi-autonomie kan tot stand brengen zonder grondwetwijziging, lees: een schijn-autonomie. Dat hebben wij in verband met het voorstel Van Elslande steeds vooropgezet en wij hebben er aan toegevoegd dat volksvertegenwoordiger Van Elslande destijds zelf ieder stelsel van waarachtige kulturele autonomie op voorhand gekelderde heeft toen hij onder druk van zijn partij, de C.V.P., en in het bijzonder van August De Schrijver gekapituleerd heeft en zijn amendement ingetrokken dat de wijziging van de grondwet op dit punt voorzag.

Dit gebeurde toen onder de homogene C.V.P.-regering de artikelen van de grondwet aangeduid werden die zouden onderworpen worden aan herziening.

Wij staan, zoals de heer Max Lamberty, zeer skeptisch tegenover het stelsel van kulturele schijn-autonomie dat ons voorgespiegeld wordt. Zeer terecht verwees de heer Lamberty naar de bestaande kultuurraden, die ook adviserende bevoegdheid hebben, maar die niet de geringste rol spelen, en naar andere adviserende lichamen, waarvan de adviezen door de regering in de scheurmand geworpen worden. (lees door blz. 3)

Agentschap TASS: « Indien Israël bereid is voor nieuwe aanval op Egypte, zou Frankrijk hulp bieden ». Joodse Vleugeladjutant: « Hier staat met deze bieden wij onze volledige militaire steun aan ».

Getekend Frankrijk.

PROGRAMMA VAN HET DERDE KONGRES VAN DE VOLKSUNIE Antwerpen 12 mei 1957

VOORMIDDAG : 10 u. 30' stipt Sektievergaderingen.

A. Sektie binnenlandse politiek :

Voorzitter : O. Van de Kerkhove.
Referaathouder : Mr H. Wagemans.
Sekretaris : E. Steenhaut.

B. Sektie buitenlandse politiek :

Voorzitter : A. Goeyens.
Referaathouder : Mr. F. Van der Elst.
Sekretaris : R. Evers.

C. Sektie sociaal-ekonomische problemen :

Voorzitter : A. Degol.
Referaathouder : Drs. W. Jorissen.
Sekretaris : A. Van Malderen.

D. Sektie jongerenproblemen :

Voorzitter : Dr. Van Boxelaer.
Referaathouder : K. Dillen.
Sekretaris : Faes.

NAMIDDAG : 14 u. 30' Algemene slotvergadering.

Sprekers : Mr. F. Van der Elst.
R. Mattheyssens.
L. Sels

Organisatie van het kongres : Rudi Van der Paal.

Het laatste kongres vóór de verkiezingen !

Leven in een dode hoek BEDIENDEN TONEN DE TANDEN

Het is met onverholen genoegen dat we het thans beleven dat eindelijk ook de bedienden van zich gaan afbijten. Niet alleen omdat zovelen van ons tot die stand behoren of omdat in die kringen traditioneel het Vlaams Nationalisme grote weerklank gevonden heeft, en nog vindt, maar wel omdat het tijd wordt dat, tegen de leugen van de klassenstrijd in, de naakte waarheden voldoende krachtig in het gezicht geslagen worden van echte of verkapte Marxisten die in naam van de klassenstrijd zich vestmen maar die een vals beeld geven van de sociale verhoudingen in ons land. Met de kleine middenstander, de boer, de werkloze en de mobiel behoort de bediende tot de sociaal verwaarloosde groepen, ligt hij in een dode hoek waarop nooit het zonnelicht van de aktualiteit of van de belangstelling straalt.

Van tal van sociale voordelen blijft hij verstoken. Zo kunnen de mobiele bedienden — en ze zijn zeer talrijk — niet genieten van dezelfde voorwaarden als de arbeiders bij spoorabonnementen hoewel tal van hen minder verdienen dan vele arbeiders. Daarnaast zijn ze zelden zo vrij in hun bewegingen tegenover hun oversten als arbeiders dat zijn. De sindikaten waarbij zij aangesloten zijn hebben daar altijd vergeten voor te zorgen ! Wanneer de C.V.P. aan het bewind is beloven de linksen en wanneer de linksen aan het bewind zijn belooft de C.V.P. oppositie. Wanneer ze echter wat kunnen geven houden beide groepen hun zakken gesloten.

Thans gaat het niet meer om verbetering van hun lot maar wil de linkse regering op hun kap en met hun geld nog wat aan verstaatsing gaan doen. Bij de nieuwe pensioenwet die voorzien is en reeds aangenomen in de Senaat zouden de bedienden jaarlijks 1530 Fr. meer mogen afdokken voor zeer problematische voordelen. Binnen een paar jaar zou dat nog met ongeveer 2'00 Fr. verhoogd ! De bijdragen voor ziekteverzekering en werkloosheid worden eveneens met 540 Fr. verhoogd ! Weliswaar worden daarnaast ook de bijdragen van de werkgevers verhoogd, maar gezien die toch ook aan zijn zaak moet uitkijken zal dit de prijsstijging weer in de hand werken wat meteen ook de levensstandaard van de bedienden weer verlaagt gezien de aanpassing

altijd later komt. En dit trouwens van de bediende niet alleen ! Dat alles gebeurt op een ogenblik dat het inkomen van de regering met miljarden per jaar gestegen is ! En zeggen dat de schatkist zo leeg is als ze maar zijn kan in zover dat tal van leerkrachten hun wedde deze maand met vertraging betaald kregen. Daarnaast heeft de regering een lening uitgeschreven met een interest zoals we er de laatste twintig jaar geen meer gekend hebben in ons land. Het gevolg is natuurlijk dat de andere leningen de dieperik ingaan en dat de vele gewone volksmensen die daaraan wat spaargelden gewaagd hebben bedrogen uitkomen ! De regering vindt dan nog dat haar nieuwe lening sukses heeft ! Lastig is dat niet !

We hebben deze parentesis geopend om te laten zien hoezeer de regering wel in geldverlegenheit zit. Het pensioen van de bedienden dat tot nog toe — vermits het een betaling met uitstel is waarvoor de bedienden het leeuwenandeel zelf bijdroegen — eigendom van de bedienden bleef in hun kassen, wordt thans ook belagd door het sinister duo Van Acker-Troolet. Zij willen het onder staatscontrole brengen om zo over meer geld te beschikken en om hun macht uit te breiden ten koste van de bedienden ! Zij bevechten zogezegd de kapitalisten maar willen zelf broodheer spelen over zo veel mogelijk mensen ! Overigens zijn er overschotten in de kassen van de bediendenpensioenen...

Wat voor flinke bazen deze nieuwe Marxistische kapitalisten zijn kunnen we niet alleen achter het IJzeren Gordijn en bij Tito bewonderen. Achiël, onze Brugse parvenu, de gelijk ander Spaak's, Brunfaut's, Anseele's en zo vele anderen gezorgd heeft voor een flink persoonlijk fortuin dank zij zijn politiek, heeft zich weer onder zijn ware misselijke gedaante laten zien. Wanneer zijn kwakzalverspolitiek niet meer pakt, zijn stomiteiten aan het licht komen en hun natuurlijke terugslag krijgen, kent deze primair geen ander middel meer dan machtsmisbruik. Dat hebben we thans weer gezien bij de bedienden van de Spaar- en Lijfrentekas, die van hun geoorloofd verdigingsmiddel, het stakingsrecht, gebruik maakten. Hoe dikwijls hebben die bedienden al gestaakt ? Zeker niet een tiende van de arbeiders. Maar Achiël weet dat ze nog (lees door blz. 3)

Hou er mee op Eyskens

Geregeld laat onze kleine Leuwense professor Gaston Eyskens, oud-eerste-minister zich voor de zot houden door « De Volksgazet » omdat hij na een scherpe interpellatie of tussenkomst naar Van Acker of een socialistische bons loopt om zich te verontschuldigen dat hij dat moet doen voor de galerij, om zijn kiezerspubliek te bevredigen.

Hij moet nu toch weten dat Van Acker en de andere socialistische bonzen dat aan het klokzeel hangen. Het is de eerste keer niet dat de « Volksgazet » hem voor de zot houdt! Het is triestig om zien hoe deze vertegenwoordigers van het christelijke Vlaanderen als schoothondjes lopen te kwispelstaarten om van de linksen een klontje suiker te krijgen. Veel liever zouden we zien dat ze Achiel een ferm stuk stof uit zijn broek zouden scheuren. Het lijkt ons niet eens onrechtvaardig!

De jongste Standaardheld

« De Standaard » loopt maar verder met het vergrootglas rond om Vlaamsgezinde C.V.P.-ers te ontdekken. Thans heeft ze de brave Limburgse volksvertegenwoordiger van het A.C.V., Fred Bertrand ontdekt, die als oud-mijnwerker afgeschilderd wordt en tevens als groot flamingant.

We zouden graag Fred deze laatste titel laten houden maar dan moet hij toch ophouden van in het Frans te onderbreken in de Kamer wat bij herhaling gebeurt. Beter had Fred nooit wat Frans geleerd, hij zou ons simpatieker gebleven zijn. Maar oud-mijnwerker vinden we toch wat bij het haar getrokken. Fred heeft enkele jaren bureauwerk gedaan op een mijn en is dus een oud-bediende, wat toch iets anders is.

Zo Fred wat vlaamsgezind gebleven is heeft hij dat klaarblijkelijk te danken aan zijn vooroorlogse scholing, toen hij propagandist speelde voor het V.N.V. Hij is dus in C.V.P. terminologie een scheurmaker! Nu de « Standaard » is met dat soort mensen vertrouwd!

Onderwijzers in soorten

Niets is zo onrechtvaardig als personen met gelijke diploma's en met gelijke intellektuele waarde die hetzelfde werk doen op ongelijke wijze te betalen. Nochtans gebeurt dit bij de onderwijzers. In de staatsscholen verdienen ze van 65.600 tot 116.000, in het gemeentelijk en vrij onderwijs daarentegen slechts van 56.400 tot 102.480. Thans wordt de wedde van de onderwijzers in de staatsscholen aangepast. Ze beginnen met 69.600 en gaan tot 124.800. De onderwijzers van de vrije en gemeentelijke instellingen krijgen echter niets bij! En of ze het ook gebruiken konden! Want men moet niet vergeten dat dit brutowedden zijn. In werkelijkheid moet daar ongeveer 15 p.c. van afgerekend worden. Dat het merendeel van de onderwijzers die aanpassing niet krijgt is een echte schande. Dat is weer eens iets echt voor ons land!

Regering heeft geldgebrek

De linkse regering heeft dank zij de hoogkonjunctuur die men in 1956 een meer opbrengst aan belastingen schonk van 14 miljard; 1955 : 8 miljard; 1954 : 3 miljard; ontzettend grote mogelijkheden gehad. Wat heeft ze echter verwezenlijkt en wie is er tevreden? Veel zal er hier niet kunnen op geantwoord worden. Erger nog bij het begin van de

PEPERNOTEN

maand kon ze de leerkrachten in de vrije scholen en ook in enkele officiële scholen niet betalen. Ondertussen moest ze een nieuwe lening uitschrijven met een interest van ongeveer 5 fr. 50, de hoogste sinds meer dan twintig jaar! En dan klaagt ze dat er personen zijn die hun voorzorgen nemen tegen een nieuwe muntontwaarding!

Theo volhardt

Het is dus beslist. De C.V.P. wil haar gelederen wijd open zetten voor ongelovigen. Theo heeft het nog eens herhaald: « De C.V.P. moet overal haar leden kunnen aanwerven. De stichters van de partij hebben duidelijk ingezien dat de C.V.P. geen doktrinaire noch confessionele partij mag zijn. De C.V.P. is de partij van de doorbraak. Zelfs mensen die geen gelovigen zijn, hebben recht op een plaats in onze rangen ».

Of we de C.V.P. deze stellingneming verwijten. Ver vandaar. Ook in de Volksunie zijn de niet gelovigen altijd welkom geweest. Dit heeft de C.V.P. ons altijd verweten! Wij stellen echter eens te meer vast dat zij treden waar wij gegaan zijn. Het was immers een al te gekke toestand. De linkse partijen deden alles om christelijke stemmen tot zich te trekken en de C.V.P. zou niet christelijke stemmen geweigerd hebben! Het is te hopen dat de C.V.P. werkelijk de uitbuiting van het geloof opgeeft want het geloof heeft er schade genoeg onder geleden.

Vlaamse liberalen te Brussel?

De liberalen zijn de meest verstokt anti-Vlaamsgezinden. En zij wensen dit te blijven! Een potsierlijk incident heeft zich nu te Brussel voorgedaan. Op een vergadering te Brussel hebben de Vlaamse liberalen de zaal verlaten! En waarom? Omdat ze voor de Kamer de zevende plaats en voor de Senaat de vijfde niet krijgen. De vorige verkiezing hadden ze slechts de tiende voor de Kamer (Maertens) en de zevende voor de Senaat (Schalckens). En er waren zes verkozenen voor de Kamer en vier voor de Senaat, allen Franssprekende Brusselaars. Hetgeen de Vlaamse liberalen vroegen is dus hoogstens de strijdplaats voor Kamer en Senaat. Bij veel optimisme dan nog want wie ziet de liberalen vooruitgaan volgende verkiezingen. Niemand toch tenzij een kandidaat op een strijdplaats die zijn wensen voor werkelijkheid neemt. Nu moet men weten dat van het platteland buiten Brussel dat bij de 400.000 bewoners telt allesszins voldoende stemmen komen voor een liberaal kamerlid, gesteld dan dat in de Brusselse agglomeratie zelf geen Vlaamse liberalen zouden wonen wat ook niet juist is!

Bij de C.V.P. en B.S.P.

De C.V.P. haalt meer stemmen op het platteland dan in de Brusselse agglomeratie. En in de Brusselse agglomeratie zijn het meestal nog Vlaamse mensen die voor de C.V.P. kiezen. Toch zijn de onpare kandidaten te beginnen met de eerste Franssprekenden! De Franssprekenden kiezen dan nog in groten getale voor de Franssprekende kandidaat op de strijdplaats, die dan over het hoofd van de Vlaamse kandidaat naar de Kamer gaat. Zo vorige verkiezing Nossent, die de zetel kreeg die Lindemans, de Vlaamse kandidaat dacht te hebben! Voor de Senaat waren er drie Franssprekenden voor twee Vlamingen.

Bij de B.S.P. die weinig kiezers heeft op het Vlaamse platteland is de toestand natuurlijk evenmin schitterend. Een paar Vlamingen worden gekozen, waaronder dan nog van het soort van Vermeylen, die men alleen maar voor Vlaming houdt omdat zijn vader Vlaming was, maar die feitelijk verfranst is.

De flaminganten zoeken zich zot om aan de toestand te verhelpen, terwijl de Franssprekenden zich binnenkamers verkneukelen om hun domheid en met de stemmen van de flaminganten Brussel verder te verfransen. En zeggen dat de oplossing zo gemakkelijk is. Zo de flaminganten hun stem niet aan Franssprekende kandidaten willen vergooiden, waarom dan niet kiezen voor kandidaten van een zuiver Vlaamse lijst! Dat is toch de enige zekerheid die ze hebben dat met hun stem Brussel niet verder verfranst wordt.

De pers en de wereldtentoonstelling

De methodes om Vlaanderen voor de zot te houden zijn vrij verscheiden doch enkele knepen keren altijd terug. Ieder mens met enig verstand weet dat we met de wereldtentoonstelling zullen voor de zot gehouden worden. De Franskiljons vrezden thans enigszins een Vlaamse reaktie. Dan maar een gewoon trukje toegepast. Enkele flaminganten een verbeterd baantje geven, die voor de rest moeten zwijgen net zoals een vulgair Vlaams C.V.P. volksvertegenwoordiger. Zo paait men de flaminganten, die denken dat ze ook mogen meedoen, terwijl hun « voorman » die in de kaas zit zwijgt omdat hij de mond vol lekker eten heeft.

Het bestuur van de wereldtentoonstelling heeft ook twee journalisten van de « Standaard » een rijkbetaald baantje gegeven. Het akkoord is dat de « Standaard » een opbouwende houding moet aannemen terwijl de heren van de wereldtentoonstelling verder het toch nog gering Vlaams prestige afbreken. Zo de « Standaard »-lezers verwonderd zullen zijn als die krant een gematigde houding aanneemt dan weten ze hierbij de rede. Gelijk altijd helpt deze krant achterbaks Vlaanderen afmaken terwijl ze de mom aanneemt het te verdedigen. Wij zullen niet ophouden het te schrijven tot de laatste flamingant de ogen zullen geopend worden.

Aan de wereldtentoonstelling zullen we verder niet zo heel veel woorden verspillen, maar op tijd toeslaan, « Standaard »-sabotage ten spijt.

De socialisten en de industrialisatie

Sinds jaren zijn de socialisten mede aan het bewind. Nooit hebben ze wat gedaan voor de industrialisatie. Het spoor van de Volksuniepropaganda voor industrialisatie begint hen echter pijnlijk in hun vlees te slaan. Zij gevoelen de nood vooral bij de jongeren een stukje komedie te spelen dat zo treffend gelijkt op het C.V.P.-komediespel. Hier en daar blijft de propaganda voor specifieke Vlaamse eisen een agendapunt voor vergaderingen en vooral voor jongeren. Verder dan een agendapunt komt het echter niet. Hoe verklaren anders dat ze gedurende de dertigtal jaren dat ze mede aan het bewind zijn nooit iets op dat gebied gepresteerd hebben? Zij hebben zelfs de eis nooit gesteld. Thans doen ze het op hun jongerensamenkomsten omdat die argeloze kinderen waarschijnlijk gevraagd hebben waarom de

socialisten voor zo een wezenlijk programmapunt niets gedaan hebben. Er moest dan toch iets verricht worden. Daarom de jongeren maar gepaaid met een motie.

En het waarom

Wie in ons land enig inzicht heeft in de economische en sociale toestand en verhoudingen, bemerkt dadelijk dat de sindikaten en de trusts zich helemaal zo slecht niet verstaan. De periodische conflicten worden als noodzakelijke randverschijningen wederzijds genomen. De Waalse sindikalist die het A.B.V.V. in handen hebben zijn in de eerste plaats Waalsgezind en zorgen ervoor dat hun werklieden het zo gemakkelijk mogelijk hebben en zoveel mogelijk verdienen. Daartoe bestaat er maar een middel: de fabrieken moeten ginder blijven en ginder uitbreiding nemen. Zo beleven we onder meer het schandaal dat de verlieslatende mijnen in Henegouwen sinds 1948 jaarlijks 500 miljoen toelagen krijgen! Voor nieuwe industrieën in Vlaanderen zijn er echter jaarlijks geen 100 miljoen over! Daarvoor hebben de Waalse socialistische sindikalist geen belangstelling en onze Vlaamse socialistische lummels hebben alleen maar een grote bek wanneer het tegen de nog grotere lullen van het A.C.V. gaat. Tegen hun eigen Waalse partijgenoten durven ze de mond niet openen. Hun minderwaardigheidskompleks heeft een historische ondergrond. Het socialisme is in Wallonië gegroeid. In Vlaanderen is het altijd slechts een aanhangsel van Wallonië geweest. Het is nog niet anders. Daarom mogen de Vlaamse koelies dagelijks uren bussen en treinen naar Wallonië. Daarom komt in Vlaanderen geen industrie!

Het A.C.V. doet mee

Voor liberalen en C.V.P.-ers speelt natuurlijk de kapitalistische groep in de partij een grote rol. De kapitalisten hebben er ook belang bij dat de industrie daar uitbreiding neemt waar ze gevestigd is. Het economisch belang staat tegenover het sociaal belang. Waar in alle landen van Europa en zowat overal ter wereld de industrialisatie gespreid wordt en zich daar vestigt waar het meest werkrachten voorhanden zijn, blijft Vlaanderen van industrialisatie gespeend. Het A.B.V.V. is in Waalse handen en die spelen onder een hoedje met onze kapitalisten om de industrie ginder te houden en uitbreiding te doen nemen. Het A.C.V. aapt het A.B.V.V. na en heeft af te rekenen met de kapitalisten in de C.V.P. Voor het A.C.V. komt er nog de bezwarende omstandigheid bij dat onze arbeiders in Wallonië niet alleen cultureel bedreigd zijn, doch ook wat hun geloof betreft. Desniettemin wordt niet geroerd!

Het gebrek aan industrialisatie heeft in Vlaanderen ook tot gevolg dat de lonen lager liggen. Dit is mede te wijten aan het feit dat onze nijverheid geen steun krijgt zodat o.m. in de tekstielsector vele fabrieken de laatste jaren hebben moeten sluiten. Dit is koren op de molen van de industrie in Wallonië omdat zo de industrie ginder over meer mobiele werkrachten kan beschikken.

Terecht kan men zich de vraag stellen wat hebben onze Vlaamse arbeiders aan hun sindikaten! Het antwoord luidt lage lonen en mobiliteit of anders werkeloosheid!

Leven in een dode hoek Bedienden tonen de Tanden

(vervolg van blz. 1)

zo sterk niet georganiseerd zijn als de arbeiders, waar hij niet durft aan roeren. Hij is gelijk de struikrover, die de sterkeren laten voorbijtrekken maar des te harder op de zwakkeren los te slaan om ze uit te plunderen.

Of we er wanhopig om worden? Verre vandaar. Ons volk is vrij slaafs en kan nogal veel verdragen, anders lagen we trouwens niet reeds meer dan 125 jaar onder Brusselse knoet. Het heeft echter een merkwaardig verzetsvermogen en onthoudt zeer goed wie het pest en tiraniseert. Voor zover de socialistische nog dromen van de volstrekte meerderheid dank zij de bedienden zullen ze volgende verkiezing een neus mogen zetten. Nog enkele soortgelijke lage stoten van Achiel en ze zullen hun verlieszetels mogen tellen, te meer daar de kommunistische melkkoe, waarvan ze veel stemmen haalden, bijna uitgemolken is. Nu ons zeker geen zorg!

Heeft het socialisme ooit gezorgd voor onze Vlaamse bedienden? Wel integendeel. Hoe komisch ook, vele van hun bonzen zijn even verfranst als vele C.V.P.- en liberale reaktionairen en hun partijmachine werkt even verfransend als die van C.V.P. en liberalen, hoewel zij in Vlaanderen zeker geen franskiljonse kiezers hebben. Des te ergerlijker is hun volksbedrog. Zie hun Anseele's en Vermeylen's! Het lot van onze Vlaamse bedienden heeft hen nooit erg bekommerd. Ook zij hebben niet alleen toegelaten maar het ook in de hand gewerkt dat onze Vlaamse bedienden te Brussel en elders een grondige tweetalenskennis moeten bezitten om als ondergeschikte te dienen van franssprekende bluffers die alleen maar frans kennen, maar die heel wat meer verdienen en onze Vlaamse jongens rustig als uitschot kunnen behandelen dat hun werk doet terwijl zij de vette wedden opstrijken. Hun flamingant Vermeylen heeft sinds hij minister is vijf hogere ambtenaren aangesteld met of boven de graad van directeur. Het zijn alle vijf franssprekenden! En bij Anseele is het niet beter om niet te spreken van de diensten van de « Vlaamse » eerste-minister! ! !

Feitelijk zijn de bedienden het slachtoffer van de Belgische schoolpolitiek. Het vraagstuk wordt hier altijd verkeerd gesteld: staatschool tegen vrije school. Beide takken van onderwijs breiden hoofdzakelijk de middelbare klassen uit wat als gevolg heeft een groot aantal gediplomeerden, dat praktisch geen andere uitweg heeft als ambtenaar of bediende. Zo ontstaat er overvloed aan bedienden wat dan als gevolg heeft, gezien hun onvoldoende bescherming, dat de wedden uiterst laag blijven. Wij kennen jonge bedienden genoeg in grote steden die geen 4.000 Fr. in de maand halen. Een appartement beneden de 1.250 Fr. bestaat praktisch niet. Men moet op een minimum van 1.400 Fr. rekenen. Van jong trouwen kan dus zeker in de grote stad geen sprake zijn, tenzij de vrouw ook uit werken gaat.

Dat een kinderloos gezin daarvan het gevolg is kan men gemakkelijk raden.

Alleen een vlugge en degelijke uitbreiding van het technisch onderwijs kan de te grote toevloed van jonge bedienden afremmen. Het zal dan ook gemakkelijker worden het bediendenvraagstuk op te lossen.

Er is echter voor het ogenblik een wanverhouding tussen de eisen die men aan de bedienden en ambtenaren stelt en hun bezoldiging. Zij hebben meestal tot achttien jaar school gelopen en zijn dus technisch gespecialiseerde werkkrachten. De bezoldiging is er echter niet naar. Dat ze daarbij grondig tweetalig moeten zijn in tegenstelling met de franstaligen is een bekwaamheid te meer, die niet vergoed wordt. Het zou dus maar normaal zijn zo men op hen de tweetaligheidspremie zou toepassen, waarover thans veel geschreven en gesproken wordt. Dat de unitaire partijen, die deze toestanden in het leven geroepen hebben en ze in leven houden, daarvan niet willen horen, kan voor ons slechts een rede te meer zijn om die eis te bevestigen.

De Volksunie als Vlaams nationale partij heeft de plicht zich in de eerste plaats te interesseren aan het lot van onze slecht vergoede bevolkingsgroepen eender of het landbouwers, middenstanders, bedienden of arbeiders zijn. De klassenstrijd is larie en apekool. Een ware sociale politiek zet zich in voor de groepen, die het nodig hebben. En anders is het geen sociale politiek. De bedienden kunnen op ons rekenen.

Kulturele Autonomie? Schijn en werkelijkheid

(vervolg van blz. 1)

Wij hechten ruim zoveel belang aan een radicale splitsing van het ministerie van Openbaar Onderwijs en dit van laag tot hoog. Waar wij echter deze spreker niet meer kunnen volgen is in zijn mening dat er in de kultuurraden geen konfessionele of vrijzinnige meerderheid zou mogen zijn. Ook de heer Van Haegendoren zou verklaard hebben dat volledige kultuurautonomie politiek onmogelijk moet geacht worden omdat de minderheden zouden verdrukt worden.

Dat linksen zoals De Vos en, in zekere mate ook Lode Craeybeckx, die in de eerste plaats partijmensen zijn en pas in de tweede plaats Vlaming vertellen dat zij geen Vlaamse kultuurraad willen waarin een katholieke meerderheid zou zetelen, is erg. Maar dat mensen zoals Lamberty en Van Haegendoren menen de linkse Vlamingen daarin te moeten volgen en dat een C.V.P.-senator met name Custers vindt dat het niet noodzakelijk is dat de Vlaamse kultuurraad een katholieke meerderheid heeft, vinden wij zeer erg.

Terecht had de linkse Waal Schreurs gerepikeerd op de opwerpingen van De Vos: indien in de Vlaamse kultuurraad geen meerderheid van katholieken zetelt is deze niet representatief voor het Vlaamse Volk.

Het is niet te verwonderen dat deze studievergaderingen op de aanwezigen — vooral dan Vlaamse aanwezigen — een deprimerende indruk gemaakt hebben. Dergelijke vertoning kan ons slechts sterken in onze overtuiging: op de partijpolitiekers der Belgische eenheidspartijen valt niet te rekenen. Wie steunt op C.V.P.-ers steunt op een gebroken stok. Door een ingestuurde brief bewees oud-minister Harmel nog eens hoe eensgezind de C.V.P. wel is: hij is

tegen de splitsing van het ministerie en tegen kulturele autonomie. De linkse Vlamingen zijn slechte Vlamingen: het enggeestig partijbelang gaat bij hen vóór het Vlaamse volksbelang. In plaats van in de schoot van hun eigen volk voor hun overtuiging te ijveren en te werken op eigen kracht verkiezen zij de huidige wantoestanden die hen toelaten met de steun van hun Waalse partijgenoten op ongezone en ondemokratische wijze een rol te spelen die niet beantwoordt aan wat zij vertegenwoordigen in Vlaanderen.

Het is opvallend dat de drie grote Belgische partijen nochtans de kulturele autonomie als programmapunt aangenomen hebben! Reeds vóór de oorlog was het probleem « rijp » en werd er sterke drukking uitgeoefend: zowel door de Vlaamse kultuurverenigingen als door de officiële kultuurraden. Na de oorlog heeft het meer dan tien jaar geduurd vooraleer het probleem terug op het voorplan kon gebracht worden. De partijen zijn akkoord... maar er komt niets van. Dit illustreert het feit dat er in dit land machtige invloeden zijn die steeds vasthouden aan de oude belgicistische politiek en dat de strijd voor onze taal, onze kultuur, ons volksbestaan niet uitgestreden is.

Wij hebben autonomie nodig als brood opdat de Nederlandse kultuur in Vlaanderen zich normaal zou kunnen ontwikkelen en bloeien. Meer en meer grijpt de staat in op kultureel gebied: ganse sektoren van het kultureel leven zijn meer en meer afhankelijk van de staat, door de politiek van subsidies, enz...

De staat doet nu ook aan volksopvoeding. En er is vooral echter gans het gebied van de opvoeding der jeugd, van het onderwijs in alle vormen, wat zo be-

langrijk is voor de toekomst van een volk. Welke strijd is er niet gevoerd voor de Vlaamse Hogeschool te Gent? En wat is er geworden en wat gewordt er van onze Vlaamse Hogeschool onder het unitaire belgisch regime?

Wij hadden gehoopt dat de Walen er zouden in slagen hun eis van kulturele autonomie (met inbegrip van splitsing van het ministerie) te doen verwirklijken. Het ziet er naar uit dat hun politieke macht niet toereikend is om de weerstand te overwinnen die onzichtbaar, anoniem is, maar zeer reëel.

Ons besluit is dan ook dat wij best op onze eigen kracht rekenen en rekening houden met de ervaring opgedaan in het verleden. Al de taalwetten, al de Vlaamse veroveringen zijn het resultaat geweest van een radicale Vlaamse actie die beroering bracht in het land en schrik in de rangen onzer tegenstrevers: het zijn steeds toegevingen geweest uit schrik, om erger te voorkomen, om de zgn. extremisten de wind uit de zeilen te nemen.

De dag dat in Vlaanderen de wind in de zeilen van de Volksunie zal waaien, dat wij zullen oprukken en een bedreiging gaan vormen, een macht waarmee men rekening moet houden, die dag pas zal het moment aangebroken zijn voor nieuwe Vlaamse veroveringen. Het is onze overtuiging dat een der eerste vruchten die ons in de schoot zullen vallen de kulturele autonomie zal zijn. Alleen reeds om dat te bereiken willen wij ons graag de inspanning en de moeite getroosten die de opbouw van een jonge, nieuwe partij van dag tot dag van ons vergt. Laat ons bij deze zware taak niet alleen: iedereen moet zijn plicht beseffen. Geen woorden meer, maar daden.

Ons laatste Kongres voor de verkiezingen: Antwerpen 12 Mei

VOORUIT ACHTERUIT

Het Gents socialistisch blad is kwaad omdat in de liberaal-socio regerende stad Gent een soort « Grammensaktie » is losgebroken.

Gent moet tegen wil en dank een tweetalige stad worden.

Waar men vóór vijf jaar nog in verscheidene kringen bij gelegenheid van kultureel - sociale - handels en andere manifestaties ééntalige Vlaamse plakbrieven zag, beginnen ze stillekens aan door hun tweetalige aankondigingen de weg te effenen voor de Franstalige. Camille Huysmans, socialist en voorzitter van de Kamer zei zeer terecht op 3 april i.l.: « De tweetaligheid en de taalwet worden nog teveel « pour la galerie » nageleefd. Zij moeten worden toegepast in de werkelijkheid als iets vanzelfsprekends. Er zijn nog ministeries die dat blijkbaar vergeten. Ik hoop dat zij hun houding zullen wijzigen. Anders zal ik ze tot de orde roepen ». Die woorden zouden ook best overwogen worden in die kringen, waar men steeds gebaart of Gent tweetalig en België éentalig Frans is.

De Vlamingen mogen in het gezicht geslagen en gespuwd worden door het franskiljons gedoe.

Het socialistisch blad « Vooruit » vraagt wanneer de politie afdoende zal ingrijpen tegen hen, die zich verzetten tegen de verbastering van ons volk. Ze zijn begaan met het vuil maken van onwettige affiches en publiciteitsborden. Natuurlijk verzwijgen ze aan hun lezers waarom het eigenlijk gaat.

Waar is de tijd dat vreedzame burgers uit de stad Gent de beeltenis van koning Leopold onze wettige vorst, niet dierven uithangen voor hun venster of uitstraam uit schrik voor de vernieling die erop zou volgen. Moeten wij aan de socialistische van « Vooruit » herinneren het vandalisme van 't jaar '50 waar zelfs doden en gekwetsten vielen. Vroegen ze dan naar de politie om op te treden? Socialistische waar is « der ouden fierheid nu gevaren? » De Vlaamse minister Eddy Anseele vindt het zelf niet meer nodig in het Nederlands te antwoorden in de Kamer van volksvertegenwoordigers als hij door een Vlaming geïnterpelleerd wordt. Hij is beschaamd in de taal van zijn kiezers!

Moeten wij dan verwonderd zijn dat bewuste Vlamingen die het tergen moe zijn, met alle middelen onze taal in de stad Gent, hoofdstad van Vlaanderen, in ere willen houden door « Vooruit » met aan de

kop minister Eddy Anseele uitgescholden worden?

Arme Vlaamse (?) socialist die het Vlaamse volk en tevens zichzelf verloochenen. Het is beschamend voor de zoon van de « grote » Anseele als men de hiernavolgende verklaring van vader Anseele leest, verklaring afgelegd in 1930 in de Kamer vóór de veroordeling door de krijgsraad van de soldaat Joris De Leeuw omdat hij geweigerd had aan de Franse bevelen in het leger te gehoorzamen.

« Wij hebben altijd gezegd dat de vrijmaking van het Vlaamse volk deel uitmaakt van den triomf van de democratie. De vooruitgang van de Vlaamse Beweging en deze van de democratie zijn gelijklopend. Het algemeen stemrecht zal aan de Vlaamse Beweging de overwinning brengen... »

En verder:

« Wij hebben aan het Vlaamse volk gezegd dat het zich moest doen eerbiedigen als Vlaming en als volk, dat het zijn taal en zijn sociale rechten moet doen eerbiedigen. Wij hebben aan de werklidendstand gezegd dat het zijn eigen werken moest scheppen, evenals wij aan het Vlaamse volk gezegd hebben dat het zelf zijn politiek moest maken... Wij verheugen ons, evenals de frontiers, ik ben er zeker van in de vrijlating van De Leeuw. Ik vrees maar een zaak, en die is dat er nog dergelijke gevallen zullen nodig zijn om de gerechtigheid voorgoed te doen zegpralen... Er zijn daden die zich opdringen in het belang van de rechtvaardigheid en van de vrijheid. »

In « Vooruit » van 7 mei 1930 verscheen o.m., over het geval De Leeuw: « ... En in plaats van eerbied te hebben voor een jongen die wilde offeren voor zijn overtuiging, vervulde hij, (de minister van Landsverdediging), zoals Eekelers (socialist) het zeer juist zegde, de rol van het Openbaar Ministerie. »

Gans de socialistische groep, zowel de Walen als de Vlamingen, was verontwaardigd over de behandeling van De Leeuw.

« Onze oude vriend Anseele voelde zich onmiddellijk twintig jaar jonger en in een schone improvisatie verklaarde hij, dat de daad van De Leeuw niet alleen nuttig, maar zelfs noodzakelijk was. »

En in « Vooruit » van 20 april 1930:

« De Brusselse Fransschrijvende pers geeft de soldaat De Leeuw natuurlijk ongelijk en zij doet het weer in bewoordingen die alleen haat en haar onwetendheid over de toestanden blootleggen. Zij

schrijft: « Hadde hij geen Frans verstaan, wij zouden het begrepen hebben. Maar aangezien hij Frans kan, doet men wel met hem te straffen. »

« Onze mening is, dat de soldaat De Leeuw het recht had eerbied te eisen voor zijn taal alvorens gevolg te geven aan het bevel... De schuldige is niet de soldaat, maar de plichtigen zijn dezen, die de toestanden in 't leven hielden, welke tot daden als die van De Leeuw aanleiding geven. »

Tot daar vader Anseele en « Vooruit » in 't jaar 30.

Kan men zeggen in 1957: Zó de vader, zó de zoon?

Wat blijft er nog over van onze Vlaamse socialistische?

DE ANTI-VLAAMSE MACHTEN IN KONGO

Wij eindigden onze brief, verschenen in « De Volksunie » van 6 april met de volgende oproep aan « De Standaard »: « In plaats van uw artikel te eindigen met de uitroep « Hoe lang nog », wat maar geïnk is van een hond naar de maan, zou u er beter aan doen de drie katholieke vlaamse ex-ministers De Bruyne, De Vleeschauwer en De Quae de preciese vraag te stellen « Wat hebt gij voor uw broeders in Kongo gedaan? »

« De Standaard » schijnt op deze oproep te zijn ingegaan en publiceert in zijn nummer van 13 april het verslag der commissie De Vleeschauwer. Het betreft hier een verslag en ontwerp dekreten die de C.V.P. regering had klaar gemaakt. De dekreten werden, naar C.V.P. gebruik, onder haar vierjarig bewind niet uitgevaardigd, zelfs niet gepubliceerd! Na maanden beraadslaging kwam de commissie, voor het opmaken dezer voorontwerpen samengesteld, tot het besluit: *In Kongo de GEMATIGDE tweetaligheid!* Deze nieuwe C.V.P. slogan, waarin op het hoedanigheidswoord « gematigd » de klemtoon dient gelegd, verplaatst ons in de atmosfeer van de strijd voor de vernederlandsing der Gentse universiteit: Ontdubbeling te Gent of een Vlaamse universiteit te Antwerpen!

Snertoplossingen hebben in 1957 geen kans meer! Zelfs in Kongo niet! In een volgende brief komen we hierop terug!

VAN DE FRONTPARTIJ NAAR DE VOLKSUNIE

40 JAAR VLAAMS NATIONALISME

3. GROEI NAAR DE MACHT
1933-1939.

Het Vlaams Nationalisme had bedreigd door de verdeeldheid ten onder te gaan. De oude partijorganisaties werden opgeheven en een nieuwe partij opgericht: het Vlaams Nationaal Verbond of VNV. De leiding werd opgedragen aan Staf de Clercq, omdat: «hij in de eerste plaats beschouwd werd (was) als de grootste gemene deler tussen de verschillende schakeringen en groepen die de bonte stoet vormen van de Vlaams nationale partijen van aan Watou tot aan Maaseik». Op enkele jaren slaagde Staf de Clercq er in de verschillende tendenzen tot een sterke eenheid te bundelen. Bij de oprichting van de partij waren de overheersende ideeën: een minder streng antimilitarisme — een kristelijk karakter dat echter de poort openliet voor andersdenkenden — het nastreven van de Groot-Nederlandse gedachte — een gematigd revolutionair karakter vooral wat betreft de herinrichting van de sociaal economische structuur der volks-gemeenschap. Dit programma staat bekend als de «zwenking naar rechts» van het Vlaams Nationalisme.

Geschraagd door een bezielend dynamisme, zou het Vlaams nationalisme snel naar de macht in de staat groeien.

LOS VAN FRANKRIJK!

De Vlaams nationale aktie is in de eerste jaren van het VNV in grote mate gericht op de opzegging van het Frans-Belgisch Militair akkoord waardoor in geval van oorlog, België automatisch aan Frankrijk gekoppeld was. Machtige betogingen gaan door onder de leuze «Los van Frankrijk». Men voelt dat gewichtige internationale gebeurtenissen op til zijn en het Vlaams nationalisme wil niet dat Vlaanderen, tegen zijn eigen belang in, in het schaakspel der grote mogendheden zou uitgespeeld worden. Onder de aanhoudende drang zal dan eindelijk in 1936 koning Leopold III het Frans-Belgisch pakt opzeggen. Iedereen in België, zowel Vlaamsgezinden als franskiljons, voelt duidelijk dat deze gebeurtenissen het teken zijn van een doorbreken van het Vlaamsnationalisme naar de macht in de staat.

Binnen het Vlaams nationalisme gaan Bizantijnse discussies hun gang over de inhoud der begrippen: natie, staat, volk e.a. — Het AKVS strijdt zijn doodstrijd met de KSA. In 1936 breken in alle Vlaamse steden incidenten los bij de vertoning van de film «La kermesse hé roïque». Zo gaat men naar de verkiezingen van 1936. Het VNV behaalt 166.428 stemmen, 16 kamerzetels en 9 senaatzetels. Voor de eerste maal wordt de leider van het VNV door de koning ontboden om, bij de vorming van de nieuwe regering, zijn oordeel te geven over de politieke toestand.

Het VNV komt tot zijn grootste macht, macht die veel verder reikt dan het stemmenaantal van het VNV (13% der stemmen in Vlaanderen), want de Vlaams nationale gedachte is nu de leidende gedachte van de Vlaamse Beweging geworden en dringt diep door in de katholieke partij en zelfs in de andere partijen. De Vlaams-Nationalisten zeten in Kamen en Senaat. Zij beginnen in de besturen kommandoposten te bezetten. De toestand wordt treffend door Staf de Clercq weergegeven wanneer hij zegt: «Het VNV is geen partij, doch een volk in wording».

Zo het VNV nog steeds een oppositiepartij is — het zou moeilijk anders kunnen zolang Vlaanderen rechtsherstel niet volledig is — dan groeit zij toch meer en meer tot een grote nationale

partij: zij draagt ten opzichte van Vlaanderen een verantwoordelijkheid en richt zich daar naar. Drie van de vier zuiver Vlaamse provincies worden mede door het VNV bestuurd naast tal van gemeenten.

In 1936 zijn de binnenlandse spanningen tot hun hevigste uitdrukking gekomen en hangt de federalistische structuur van België in de lucht, niet als een verre droom, maar als een tastbare werkelijkheid. Nochtans komt de steeds slechter wordende internationale toestand van dan af meer en meer het aksent verplaatsen naar de buitenlandse politiek. Hij belet de federalistische gedachte verder door te breken en belet eveneens dat de steeds verder groeiende macht en invloed van het Vlaams nationalisme haar praktisch gewicht in de Belgische staatspolitiek nog verder zou doen stijgen. De buitenlandse politiek remt voorlopig de verdere evolutie van de binnenlandse politiek. Ondertussen dringt het VNV steeds dieper in Vlaanderen. Zijn macht blijkt in 1939, wanneer de kleurpartijen munt trachten te slaan uit de gevaarlijk gespannen internationale omstandigheden en bij de verkiezingen in een ongehoorde lasterkampanje eendrachtig hun batterijen concentreren op het «fascistisch» VNV met de uitgesproken bedoeling het te vermorzelen. Desniet-tegenstaande haalt het VNV 185.478 stemmen, 17 kamer- en 12 senaatzetels. Het heeft 20.000 stemmen bijgewonnen in 15,08% der stemmen behaald in Vlaanderen en 5,3% in het arrondissement Brussel. De kleurpartijen kijken met ontzag en verstomming toe: het Vlaams nationalisme is een niet meer te sluiten macht in Vlaanderen geworden en is op weg de macht in de staat te overnemen. Het heeft in 1939 de katholieke partij sterk aangevreten. Het VNV behaalt in de provincie Antwerpen min of meer 12% der stemmen tegen min of meer 35% voor de Katholieke partij, in Oost-Vlaanderen volgens de arrondissementen 10 tot 20% tegen 30 tot 45% voor de Katholieken, in West-Vlaanderen 20% tegen 40-45%, in Limburg 25% tegen 50%. De hoogste cijfers worden behaald in het arrondissement Turnhout (28% tegen 52%) en Ieper (28,5% tegen 36,8%).

DE CONCENTRATIE VNV-KVV.

In 1936 doet de rol van zweep van de Vlaams nationale partij zich volop gelden. Het leidt tot de splitsing van de katholieke partij in een Waalse en een Vlaamse vleugel, de katholieke Vlaamse Volkspartij (KVV). In december 1936 sluiten VNV en KVV een akkoord op «Vlaamse nationale en kristen solidaristische grondslag». Borginon, Elias en Romsée tekenen voor het VNV, Eyskens, De Bruyne en Verbist voor de KVV. In zijn grondbeginselen luidt het:

I. a) aan de kerk (zal) de bewegingsvrijheid worden gewaarborgd die voor de vervulling van haar zending noodzakelijk is. b) de schoolvrede door schoolgelijkheid (zal) gewaarborgd worden.

II. Het volksbelang heeft de primairteit op de staatsinrichting. Wij bevestigen de noodzakelijkheid van een publiekrechtelijk statuut voor de Vlaamse volks-gemeenschap, verwezenlijkt en gewaarborgd door een zelfstandige politieke vertegenwoordiging... De economische eenheid van het Koninkrijk België blijft bestaan, alsmede de eenheid van de buitenlandse en de militaire politiek...

III. De staatsorde dient in politiek en sociaal economisch opzicht grondig hervormd te worden. Een politiek parle-

ment zal worden gehandhaafd; zijn essentiële bevoegdheden zijn die van de huidige wetgevende Kamers... Bij uitsluiting van alle staatskorporatisme wordt de uitwerking van de kulturele, economische en maatschappelijke ordening toevertrouwd aan bedrijfschappen of korporaties. Regering en parlement beslissen in laatste instantie over de goedkeuring der verordeningen uitgaande van de korporaties... Wij bevestigen uitdrukkelijk de vrijheid der sociale en syndikale verenigingen en erkennen de noodzakelijkheid van sociale organisaties op kristelijke grondslag... »

Het hoofddoel van dit akkoord beoogde een ruime Vlaamse concentratie tot stand te brengen. Voor sommigen was het de bedoeling tot een soort samsmelting van beide partijen te komen. De eenheidspartij heeft wel in de lucht gehangen, maar reeds enkele maanden later was de concentratie KVV-VNV opgedoekt, onder reactie vooral van het ACW en van de politiekiers van de oude stempel. Ook waren de verschillen te groot. Het VNV wilde concentreren op nationale grond-

slag, de KVV op politiek-katholieke partijgrondslag. Als louter geestesspel kan men zich afvragen of het, — waren de buitenlandse omstandigheden niet als spelbreker opgetreden, — tenslotte niet tot een opsorping van de KVV door de VNV zou zijn gekomen.

Met de nieuw opgerichte Rexistische partij bleven de verhoudingen weinig hartelijk. Wel werd in 1936 een akkoord VNV-Rex gesloten, met dezen verstande nochtans dat Degrelle de verbintenissen aanging zijn partij in Vlaanderen niet verder uit te bouwen en dat hij de federalistische staatsinrichting van België aannam. Alzo wist het VNV de franskiljonse elementen in Vlaanderen — in die jaren de meest hechte steun van de Rexistische partij aldaar — schakmat te zetten. Buiten dit akkoord bleven de betrekkingen op zijn minst gezegd koel de demagogische inslag van het Rexistisme kon slechts afstuitend werken bij het Vlaams nationalisme, wiens diepere grondslag lag in de traditie van honderd jaar Vlaamse beweging, in een strijd voor geestelijke en materiële herwording van eigen volk. (Vervolg in volgend nummer)

GENTS STUDENTENLEVEN

Dit jaar schittert het Verbond door zijn vele activiteiten: reeds drie bals, een studentikoze avond voor de K.R.O.-Hilversum, een aantal kulturele avonden, machtige verboderingen met Leuven, heroïsche gevechten om een Nijmeegse hamer, ontvoeringen enz. Er waren echter slechts een drietal ernstige avonden met een voordracht over Vlaamse vraagstukken.

**

Dinsdag 12 februari had de Algemene Katholieke Studentenvereniging — vulgo dicto: de Gé — als spreker niemand minder dan Anton van Duinkerken uitgenodigd. (O quæ mutatio rerum!) Onder voorwendsel dat de voordracht ingericht werd ten voordele van de Sociale Dienst der Universiteit had deze niet-erkende studentenvereniging de Aula gekregen. Als apoteose van de avond zong een talrijk opgekomen studentenpubliek — op initiatief van de leiders der verschillende Vlaamse studentenverenigingen: K.V.H.V., 't Zal, L.V.S.V., Humanistische Studentenverbond — een dreunende Vlaamse Leeuw.

**

Nog over de Gé: wij vernemen dat de originele leden van deze voorhistorische vereniging het plan hebben te ijveren voor de oprichting van een standbeeld van... Keizer Karel, dit als Gentse bijdrage tot het succes van de expo 1958!

Voor dit ongetwijfeld oorspronkelijk initiatief vond de Gé catholique een warme supporter in de «Flandre libérale». Mein Liebchen, was willst du noch mehr?

**

Wij stellen voor de Oscar van de humor te verlenen aan de socialistische jeugdgroepen en studentenverenigingen: in een manifest protesteren zij tegen het aantreden van de «Oostfrontstrijder» Hans von Speidel in de rangen van de N.A.T.O.

**

«'t Zal wel gaan», het aloude taalminnend Vlaams en vrijzinnig studentengenootschap, dat sedert 105 jaren strijdt onder het motto «Klauwaert ende Geus» vierde zijn lustrum. Als spreker was o.m. uitgenodigd, de bekende «Iellaert» Merchiers, burgemeester, volksvertegenwoordiger, bekend voorman van de «Gand français» tijd... Tipisch vinden wij ook het feit dat er wellicht meer professoren dan studenten aanwezig waren...

Dat de Vlaamse geest en zgn. onafhankelijkheidszin in «'t Zal» tegenwoordig ver te zoeken zijn, werd eens te meer bevestigd door een manifest waarin de benoemingspolitiek en de zorg van de regering voor onze universiteit wordt goedgekeurd. Of hoe studenten een moedig rektor in de rug schieten...

De door de linkse studenten uitgegeven geschriften zijn trouwens grotendeels alleen het in de scheurmand gooien waard.

Behalve scheldwoorden en grofheden aan het adres van hun tegenstrevers schijnen dez mensen niet veel te zeggen te hebben. Tevergeefs zoeken wij in hun bladen degelijke, aan universitaire waardige, bijdragen over de problemen die ons volk en ons land zo aanbelangen. Of zou het waar zijn dat het antiklerikalisme en de vrijzinnigheid voorbijgestreefde standpunten zijn? Wij gaan er niet om rouwen.

Zeer degelijk integendeel zijn de verschillende nummers van de lopende jaargang van «Ons Verbond», orgaan van het K.V.H.V. Na het merkwaardige Daels-nummer verrast de redaktie ons opnieuw met een interessant nummer gewijd aan de Vlaamse arbeider. Naast enkele beschouwingen van Drs. M. Coppieters over «De economie als wapen in de Vlaamse strijd» vonden wij merkwaardige bijdragen over de industrialisatie in Vlaanderen en over de werkloosheid en de mobiliteit.

Wij stellen voor de op blz. 2 afgedrukte foto van een slapende arbeider 's nachts in de wachtzaal van het St.-Pietersstation af te drukken op een manifest: «Arbeid in Vlaanderen: zelfbestuur!» en dit ter gelegenheid van de 1-mei stoeten en Rerum-novarumbetogingen op duizenden exemplaren aan de Vlaamse arbeiders uit te delen.

**

Zeer goed is het initiatief te noemen dat het Verbond nam toen het besloot Vlaamse avonden te organiseren voor de arbeiders in Wallonië. Dit jaar konden er helaas slechts twee ingericht worden, nl. te Herstal (10 febr.) en te Luik (24 febr.). Maar volgend jaar gaan we terug.

Minder gelukkig vonden we de idee een studentikoze avond te gaan verzorgen in Zottegem. Of wil men dan soms van het Verbond een reizende kabarettroep maken? Dat men dan liefst voor een beter gevuld programma zorge...

**

Regelmatig trekt Tj! Jilenspiegel er met de verfborstel op uit om de Gentse stadsmuren met de sierlijke slogans «AMNES-TIE», «ZELFBESTUUR» op te smukken. Hoef niet gezegd dat de Gentse stadsdienaren zich niet gewaardigen hen een blik te gunnen, ook al geschiedt dit werkje onder hun neus!

Wanneer ondernemen de Gentse studentenorganisaties nu eindelijk eens een grootscheepse en gezamenlijke bezemaktie tegen al het franskiljons gedoe in «Gand français»? Er moet een einde komen aan al die uitdagingen van Franse aktualiteiten, Franse reclame, Franse opschriften: de Gentse vechstad moet haar Vlaams karakter terugkrijgen!

Maar misschien is er met een dergelijke aktie geen loopbaan te maken?

Non est mutatio rerum.

Sloeber

BRIEF UIT ARGENTINIË

Juicht, Argentijnen, juicht! ... Want uit het verre zuiden, waar hij zo links en rechts is gaan praten, heeft onze voorlopige President aangekondigd, dat hier in juli aanstaande een Constituerende Vergadering zal verkozen worden, en dan krijgen we een vernieuwde grondwet, en dan wordt er een datum bepaald voor *echte* verkiezingen, en dan krijgen we een nieuwe president, en nieuwe gouverneurs, met één woord, alles nieuw. En vóór juli 1958, dat heeft Aramburu plechtig verklaard, zullen onze voorlopigen het aftrappen.

Hij heeft ook nog andere dingen gezegd, allemaal op die toon die de Fransen rébarbatif zouden noemen, en die hem vanwege de Yankees al lang de naam «old sourpuss» zou verworven hebben.

Hij heeft gezegd, dat Peron een monster is, dat de sabotage, die gepleegd wordt — onlangs nog een pijlpil van de nafte nabij Buenos Aires in brand gejaagd — het gevolg is van een «canallescica agitacion» en dat de Argentijnen harder moeten werken. Dat laatste is zeker waar, maar er zullen andere methodes en andere kerels moeten komen om er schot in te brengen.

Voor 't ogenblik vinden de ontevreden (en ze zijn legio) alleen dat onze bewindvoerders zichzelf wel een héél lange termijn gunnen om het volk «herop te voeden». Lonardi wilde na 7 maanden verkiezingen uitschrijven, en dat was wel een van de voornaamste redenen waarom hij er af vloog. Het volk moest eerst «bewerkt» worden; het moest leren begrijpen hoeveel gelukkiger het was na de revolutie dan daarvoor. Wel, zoals de «heropgevoede» zwarten in België, het begrijpt geen jota van wat zijn leermeesters het voorhouden. De loonsverhoging werd stopgezet, de prijzen stijgen enorm — dat begrijpt het.

Sommigen schrijven de sabotage aan Peron en zijn geld uit het buitenland toe. Het kan zijn. Maar wat als een paal boven water staat: in het troebele water vissen de kommunisten.

Niet alleen onderduims profiteren de bloedroden van de chaos die hier heerst (de laatste vier woorden van de voorlopige president). In vele hoge posten werden kommunisten en kommunistenvrienden binnengesmokkeld, vooral in 't universitair onderwijs. Er zijn er bij met onuitsprekelijke namen en zonder diploma's. Onlangs gingen er in ons stadje universitaire studentenpaartjes rond, telkens een jongen en een meisje, om onze notabelen aan te werven voor «de partij». Ze roemden er op reeds vele dokters, advocaten, notarissen, dentisten en professoren op hun lijst te hebben ingeschreven.

Peron, met zijn demagogische streken, zijn aankweken van de profiteersmentaliteit en zijn ondermijnen van het verantwoordelijkheidsgevoel bij de werkmans, heeft de teelbodem goed voorbereid.

De sektaire streken van een goed deel der machthebbers van 't ogenblik doen het zaad ontkiemen. Al wat maar enigszins rechts is, al wat maar van orde en tucht durft gewagen, wordt verketterd. En de brave kristelijke democraten doen geestdriftig mee. Ze zullen nog op hun neus kijken!

De laatste tijd is er veel te doen geweest over: terugkeer tot het land. Met Kanada, Australië en Rusland heeft Argentinië, zoals men weet, een groot overschot aan voedingswaren, en 't is loffelijk dat zo te willen houden. Onder Peron was de landbouw het stiefkind. Een grote poging tot industrialisatie, ingezet onder de oorlog, toen de gewone leveranciers achterwege bleven met hun afgewerkte producten, vooral metallurgische, werd voortgestuwd tot voor in de jaren '50 door de minister Miranda, een avontuurlijk en niet steeds wijs heerschap, die zijn miljoenen tenslotte in Montevideo moest gaan opteren, waar hij drie of vier jaar geleden stierf. Er is toch een en ander tot stand gekomen, trots het gebrek aan traditie, en misschien aan ernst.

Nu bestaat er in sommige regeringskringen een neiging om de metaalindustrie, en vooral de machinekonstruktie, af te bouwen en alle krachten op landbouw en veeteelt te concentreren.

— Neen! zegt een grote sektor. Argentinië mag niet in lengte van dagen een «landbouw- en herdernatie» blijven, die

haar voedingswaren voor een appel en een ei aan andere staten verkoopt, om dan hun afgewerkte producten peperduur weer in te kopen.

Er kwam aan 't licht, dat Argentinië per jaar ongeveer 3.000 miljoen subsidies toekent aan de vleeswarenfabrieken (frigorificos), niet alleen opdat wij onze biefstuk goedkoop zouden krijgen (wij hebben hem goedkoop), maar ook opdat de fabrieken in kwestie tegen dumpingprijzen aan 't buitenland, vooral Engeland, zouden kunnen leveren.

Kras, nietwaar? Welnu, dat systeem wordt afgeschaft. En als onze vleesprijzen nu niet de hoogte in schieten, en de belangen van de veekwekers worden geëerbiedigd, dan zal er reden zijn om voor één keer toe te juichen.

Die veekwekers, vooral de gemiddelden en de kleinen, klagen evenwel putten uit de grond. We lazen een brief, waarin een van hen zegt om 'en behoorlijk pak te kopen, moet ik 4 koeien verkopen voor een paar schoenen 1 koe voor een jeep 400 koeien voor een ploeginstallatie (tractor, enz.) 3000 koeien voor een hemd 1/2 koe voor 4 kilo ham 1 koe

Begrijpt ge nu waarom nog geen enkel Vlaming hier boer is geworden, al zijn er wel, die het eventjes hebben geprobeerd?

XXX

Binnenkort geeft het Davidsfonds een bundel **INDIAANSE LEGENDEN** uit, van Leo van Gent. Onder dit pseudoniem zullen velen in Vlaanderen een strijdgenoot van vroeger jaren herkennen, die ook in Argentinië verder werkt «voor al 't geen den volke goed is». Hij is een der voornaamste steunpilaren van DE SCHAKEL, ons maandblad. Terwijl ik dit schrijf, is hij met de eerste groepreis van de Vlamingen uit Buenos Aires en omstreken naar de Andes, de streek van Mendoza. De stad zelf is interessant; ze zullen er een ex-gouverneur en zijn gezin gaan begroeten. De uitlopers van de Andes, waar reeds vanouds een Incasysteem van bevoeding bestond, zijn begroeid met wijngaarden; daar zullen ze een Vlaams ingenieur aantreffen. En in de grootse, kale bergstreek zelf (de Aconagua meet eventjes 7000 m.) vinden ze Victor Delhez, misschien wel de beste houtsnijder van Argentinië, een flamenco die in de jaren '20 uit Antwerpen naar hier kwam. «Les flamands partout!»

Ik denk dat ze op de hoge toppen wel zullen bibberen van de zomer...kou, want het seizoen is scherp omgeslagen. Van 41,0 graden in de schaduw, op een stikkende dinsdag, de heetste dag die Buenos Aires in 110 jaar heeft gekend, zijn we twee dagen daarop tot 22 graden gezakt, en nu, al is de herfst officieel pas voor 21 maart, gaat het nog bergaf. Onze burens klagen, dat de Argentijnse zomers vooral de laatste tien jaar zo onbestendig zijn geworden. Heeft de een of andere flamenco het liefelijk vaderlands weertje in zijn rugzak mee naar hier gesmokkeld? Verschrikkelijk vermoeden.....

**NAAR
ANTWERPEN
OP 12 MEI**

**Ons derde
Kongres**

**GIJ moogt er niet
ONTBREKEN**

Voor U Jonge Nationalist

Jij ook, jij voelt de dringende nood aan van ons Vlaanderen. Je zoekt middelen om je daadwerkelijk in te zetten voor je ideaal. Aktie maakt die jeugd geestdriftig. En je weet dat aktie er broodnodig is, want slapend, zoals thans gaan wij achteruit. De jeugd beperkt er zich toe te zingen en te roepen en vergeet vaak het ware doel. Zonder daadwerkelijke werking gaat de fut er weldra uit het idealisme verzwakt of ontaardt. De strijd is nochtans nog niet gestreden! Kijk maar: de Brusselse olieplek bereidt steeds verder uit, de baalgrens schuift voortdurend naar 't noorden. Het franskiljonisme steekt driester dan ooit de kop weer op, in de steden (kijk maar naar de taal van winkels, restaurants, bioskopen,...) langs de grote wegen met zijn onvolkse reclames; aan onze Vlaamse kust zijn we meer dan ooit bedreigd: het wordt haast een eentalig Franse littoraal! Onze grote nijverheids- en handelsinstellingen zijn innerlijk nog totaal verfranst en het Vlaamse personeel moet maar laten verfransen wil het zijn werk benouden. En ondertussen wordt maar steeds niets gedaan, tegen de schreeuwende structurele werkloosheid die gans ons volk teistert en in een afhankelijke positie houdt. (Iapmiddelen helpen niets!)

Het wordt trouwens hoog tijd dat aan de onrechtvaardigheid der Vlaamse mobiliteit met al haar nadelen en 19de eeuwse werkvoorwaarden een einde wordt gesteld door een grootscheepse rationale industrialisatie van Vlaanderen. Ik spreek dan nog niet over de vele benadelingen in tal van openbare diensten, welke ons volk jaarlijks miljoenen ontrooft. Ik spreek dan nog niet over onze schande in Congo, over de schande dat ons volk verstoken blijft van een rechtvaardige zetelaanpassing enz... enz... te veel en te bitter om nog verder te gaan. — In een woord: er is daar nog steeds het schreeuwende feit dat wij Vlamingen, die een kultuurvolk zijn dat minstens evenwaardig is aan het Waalse, een volk dat door zijn werkzaamheid België recht houdt, dat wij Vlamingen door diezelfde Walen en Brusselaars en frankiljonsche bastaard-Vlamingen, steunend op de macht van hun kapitaal dat zij vergaarden op de nek van ons gebroken volk, behandeld worden als kcelies en knechten die slechts goed zijn voor het zware en vuile werk en die men braaf en kalm houdt met een aalmoesje nu en dan. Zo moet veranderen willen we blijven bestaan, en zo vlug mogelijk want er is reeds tijd genoeg verloren.

En daarom moeten wij paraat staan voor een harde kamp. Samen zullen we sterk zijn want een edel idealisme bindt ons. Daarom moeten we met alle macht kampen tegen de verderfelijke invloed van het decadente Frankrijk waarin het franskiljonisme nog steeds zijn voedingsbodem vindt. Daarnaast moeten we positief werken om de Vlaamse geest al de Belgische instellingen te laten doordringen en moet de Vlaamse geest aan België een federaal karakter geven.

Het best kunt ge daar momenteel aan meehelpen door aan te sluiten bij de jonge, dynamische Volksunie, die alleen Vlaanderen heil wil dienen. Help met ons de sterke aanval voorbereiden, die ons slapende Vlaamse volk moet bewust maken, en die de burgerlijke rust der kleurpartijen met hun bekroonden belangen moet verstoren, ons volk ten bate.

Stel je levenskracht in dienst van ons volk door aan te sluiten bij de Volksunie, de Vlaams-nationale partij die het principe huldigt:
VLAANDEREN EERST!

Ruwaard.

Wereldtentoonstelling '58

Er zijn reeds salonflaminganten, die aanvoelen dat er bij de Vlamingen iets aan het broeden is tegen de franstalige wereldtentoonstelling te Brussel.

Ze komen zich met het schijnheilig gezicht in de zaak mengen en spreken van studie- en andere komitees op te richten om dokumenten te verzamelen. Anderen spreken om nog af te wachen of het op het laatste ogenblik toch niet zal in orde komen. Onschuldige onwetendheid of volksmisleiding? Het laatste!

Vlaamse kameraden laat u niet in slaap wiegen. Wij weten zeker, en dit door honderd jaar onderverinding, dat er niets zal veranderen. Bereid u voor om als het ogenblik gekomen is paraat te staan. De maat is vol! Verenigt u tot vastbesloten groepen om gedaan te maken met de verknechting van ons volk. Laat op het ogenblik dat de wachtwoorden zullen gegeven worden alle kleurpolitiek ter zijde, tot welke partij gij ook behoort. Als Vlamingen hebt ge tot plicht uw volk te verdedigen tegen de uitbuiting en de slavernij.

Hoe men het te Brussel ook keert of draait, Vlaanderen bestaat. De Vlamingen zijn er nu eenmaal en men zal dit volk niet altijd behandelen erger dan neger-slaven. Men zal zijn eisen rekening moeten houden, met of tegen de wil van enkele door groothedswaanzin opgeblazen heren. Daar zal de Volksunie voor zorgen.

Vlaamse kameraden de wrok moet dagelijks over heel Vlaanderen weerklinken:

VLAAMINGEN ALLER STANDEN, VERENIGT U!
De Goedendag.

Civisme en Incivisme

Eindelijk heeft men ons in België een les gegeven in civisme, die kan tellen. Het schijnt dat civisme voor sommige van pretentie stinkende «heren» er in bestaat zich zo veel mogelijk vet te mesten met het geld van de arbeidende en belastingbetalende onderdanen van de alles behalve heilbrengende Belgische eenheidsstaat.

De honigkoek van de O.N.I.G. is men reeds lange tijd wat al te eenzijdig aan het verdelen, of beter hij werd verdeeld zoals het altijd in ons dierbaar Vaderland gebeurd. De kleine lampisten nemen voor zich het beste deel, namelijk het sneuvelen op het veld van eer en van vaderlandsliefde - trillende redevoeringen zijn hun deel. De Grote «Heren» zijn met veel minder tevreden. Ze sleuren zich langs de lanen van de hoofdstad beloden met rinkelend ijzer op de borst tot ze niet meer verder kunnen van dorst en pretentie. Deze zware en offerende daden moeten natuurlijk beloond worden met het grootste deel der sommen die ter beschikking gesteld worden (250 miljoen) aan deze verenigingen tot heil van het vaderland, tot eindelijk de driesteid van die heren zo ver gaat dat, om het prestige van dit vaderland niet te erg te schaden, men wel verplicht is deze heren op de lange vingers te tikken. Zou men niet goed doen andere- o' zo Vaderlandse-groeperingen eens aan de tand te voelen of daar alles wel in orde is? Als men te Brussel niet in staat is het zuurgetonnen geld der belastingbetalers beter te besteden kunnen we niet beter doen dan deze Augiasstal maar vlug uit te zuiveren.

De tijd komt dat we zullen rekenschap vragen, heren! En, laat ons hopen reeds bij de volgende verkiezingen, wanneer we met enkele Volksuniemensen onze intreden zullen doen in de Kamers. Gedenk dat onze mensen niet zoeken naar een vetbezoldigd plaatsje, maar weten dat ze er zijn om hun volk te vertegenwoordigen. Wil U deze vuile boel in leven houden ons goed, maar vraag ons geld niet. Wij willen voor ons volk ZELFBESTUUR!!!

De Goedendag.

LA CROIX ROUGE AAN DE EER

Voor enkele weken werd op de Heizel de eerste steen gelegd van het Rode-Kruispaviljoen voor de komende wereldtentoonstelling. Op zichzelf was dit niet zoveel zaaks, maar plots zagen, een handvol extremistische kankeeraars in die steen een steen des aanstoots. De Standaard meende weer een stok gevonden te hebben om de hond van het Rode Kruis te kunnen aframmelen: het opschrift op de steen was eentalig Frans! Gelukkig heeft Prins Frédéric de Mérode die mopperende afbrekers eens flink op hun nummer gezet: het Frans is de diplomatieke taal van het internationale Rode Kruis; het Rode Kruis van België van zijn kant houdt zich altijd en overal aan de geest der taalwetgeving...

Mogen wij tegenover die bewering het volgende feitje plaatsen? In het kader van de hulpactie aan Hongarije werden er te Leuven grote bloedinzamelingen gehouden. Bij één dezer, wel bepaald op 29 januari, was ook één onzer vrienden opgeroepen. Met de tweetalige opschriften en de zoetgevooide franstalige conversatie der dames van het Rode Kruis is men reeds in het Vlaamse Leuven vertrouwd. Niemand vond daar graten in. Na de bloed-aftapping kregen de edelmoedige bloedschenkers een getuigschrift met de dankbetuigingen van het Rode Kruis, pardon, van La Croix rouge de Belgique: het diploma was eentalig Frans, Iemand protesteerde onmiddellijk; resultaat: de dames konden het niet meer veranderen omdat het zo reeds genoteerd stond. Enkele dagen later greep onze vriend naar de pen, vroeg een Nederlandstalig exemplaar en zond het franse terug, reeds vier dagen later, op 6 februari ll., bekwam hij het gevraagde, samen met een begeleidend schrijven dat het geval ophelderde: «...Wees ervan overtuigd dat het bij vergissing is, dat U een franstalig diploma ontving. De dames aangesteld voor het opmaken van het document waren in het bezit van de tweetalige exemplaren...» Het besluit ligt voor de hand. Die achtbare dames van het nobelen bloede hadden dus nederlandstalige diploma's, maar reikten nochtans uitsluitend Franstalige uit. Zulke «vergingssingen» tiperen duidelijker dan alle brieven van Prins Frédéric de mentaliteit die in de kringen van het Rode Kruis blijft heersen, ondanks een uiterlijk laagje tweetalig vernis op hun gevelvlak.

De Belgische politiek berust reeds honderd zes en twintig jaar op deze vergissingen. Vlamingen zijn goed om hun bloed te geven, maar om hun rechten moeten ze steeds bedelen. Waarom zouden de Leuvense studenten beter behandeld worden dan de Vlaamse soldaten aan de IJzer, die ook hun bloed mochten geven, maar om hun recht moesten vragen op de beruchte kerkmuur van Merken? Ook hier is de oplossing te zoeken waar de Frontsoldaten hem zochten: een Vlaams-nationale partij!

Onvoorwaardelijke HAAT?

De Engelse vlootkapitein en bekende deskundige in marine-aangelegenheden Russell Grenfell heeft voor een paar jaar een zeer moedig en ophefmakend boek geschreven, dat thans in Nederlandse vertaling voorligt (1). In dit boek heeft de schrijver een poging gedaan om in te gaan tegen de gevolgen van de hetzkampagne die tegen Duitsland gevoerd geweest is in zijn land en aldus de geesten voor te bereiden op wat hij beschouwt als een levensnoodzakelijkheid voor Engeland en Europa: een bondgenootschap Engeland-Duitsland.

Grenfell reageert scherp tegen de laster die over Duitsland tijdens en na de oorlog (en ook reeds vóór de oorlog) verspreid geweest is. Vooral de beruchte lord R. Vansittart wordt als lasteraar en oorlogshetzer aan de kaak gesteld. Aldus verwerpt hij de bewering als zou Duitsland een oorlogszuchtig land zijn dat telkens weer de vrede verstoord heeft. Duitsland is niet oorlogszuchtiger dan een andere Staat en zeker niet dan Engeland en Frankrijk, die in het verleden heel wat meer oorlogen gevoerd hebben dan Duitsland. Het is Frankrijk geweest dat in 1870 de oorlog verklaard heeft aan Pruisen. Dat de Duitsers de oorlog van 1914 zouden begonnen zijn is de grootste legende die denkbaar is. Duitsland heeft beslist de eerste wereldoorlog niet gewild en is tot het uiterste gegaan om hem te vermijden. Het waren Rusland en Frankrijk die oorlog wilden en er bewust op aanstuurden. Frankrijk werd gedreven door een revanche-geest om de nederlaag van 1870 en de wens Elzas-Lotharingen te heroveren.

Wat de tweede wereldoorlog betreft, die ontbrand is om Dantzig en de Poolse corridor, legt Grenfell de nadruk op de verantwoordelijkheid van Roosevelt, die de voorname oorlogsstoker geweest is. Indien de Polen niet opgehitst geweest waren en indien Engeland hen geen garantie gegeven had (die waardeloos was), zij zouden ongetwijfeld ingegaan zijn op de Duitse eisen, die aanvankelijk niet onredelijk waren en in verband stonden met de opruiming van de gevolgen van het verdrag van Versailles. Doch men heeft de oorlog gewild, men heeft de Polen aangezet om niet toe te geven en hen steun en hulp beloofd met de bedoeling oorlog uit te lokken. Het zijn Engeland en Frankrijk die de oorlog aan Duitsland verklaard hebben in 1939. Doch Roosevelt is de grote verantwoordelijke,

Vredesvoorstellen van Duitsland, na de campagne in Polen, na Duinkerke, na het uitbreken van de oorlog in het oosten, zijn telkens weer afgewezen zonder ernstige inoverwegingneming. Hoe onhoudbaar de beschuldiging is van het oorlogszuchtige, het militaristische Duitsland dat verantwoordelijk is voor het wapengeweld in de wereld blijkt afdoend uit het feit dat, sedert de vernietiging van Duitsland, het wapengeweld in de wereld niet opgehouden heeft en o.m. Engeland en Frankrijk haast zonder onderbreking oorlog gevoerd hebben in één of ander deel van de wereld.

Men heeft ook beweerd dat de Duitsers onbetrouwbaar waren, dat zij hun verplichtingen niet naleefden. Doch ook op dit punt verwijt, volgens Grenfell, de pot de ketel dat hij zwart ziet.

Hij herinnert er aan dat in 1918, Duitsland de vredesvoorwaarden van president Wilson onderschreven heeft en op die basis de wapens gestrekt heeft. Doch na de wapenstilstand hebben de geallieerden de vredesvoorwaarden van Wilson aan hun laarzen gelapt en Duitsland het verdrag van Versailles opgedrongen. Dit verdrag zelf ontwapende Duitsland, doch voorzag een algemene ontwapening. Van deze algemene ontwapening kwam niets in huis omdat de betrokken Staten weigerden hun verbintenis na te leven. Toch wilde men Duitsland blijvend ontwapend houden, wat onzin was.

Ook tijdens de laatste oorlog hebben de geallieerden hun onbetrouwbaarheid bewezen.

Het plechtig afgekondigde Atlantic Charter voorzag in artikel 2 dat na de oorlog geen grensveranderingen zouden doorgevoerd worden zonder de vrije instemming van de betrokken volkeren; artikel 3 verzekerde aan alle volkeren het recht vrij hun regeringsvorm te kiezen. De beginselen van het Charter zouden gelden voor alle naties, alle volkeren, alle Staten, groot of klein, overwinnaar of overwonnen. In 1945 verklaarde en deed men juist het tegenovergestelde!

Wat de oorlogsgruwelen betreft waaraan Duitsland zich schuldig gemaakt heeft, zijn het zeker niet de U.S.S.R., Engeland of Frankrijk die geroepen waren om als rechters op te treden. Zij hebben Duitsland op dat stuk niets te verwijten. De concentratiekampen zijn een Engelse uitvinding: 10 % van de Boerenbevolking, met vrouwen

en kinderen, kwamen in de Engelse concentratiekampen, om, tijdens de Boerenoorlog in Zuid-Afrika. Welke gruwelijke methodes Engelsen en Fransen aangewend hebben en nog aanwenden om hun koloniale onderdanen te onderdrukken is voldoende gekend. Dresden, Hiroshima en Nagasaki waren ook geen voorbeelden van humanisme! Grenfell verwijst ook naar de gruweldaden van het verzet in tal van landen, o.m. in Frankrijk waar na de bevrijding tienduizenden mensen, waaronder vrouwen en kinderen, op de gruwelijkste wijze doodgemarteld werden.

Zijn besluit is dan ook dat, helaas, de volkeren en de Staten op dit stuk mekaar waard zijn en er geen reden is om alleen maar Duitsland aan te klagen.

Een groot deel van het boek is gewijd aan een onbarmhartige kritiek op het oorlogsbeleid van Churchill. Grenfell gaat uit van het standpunt dat oorlog geen doel is op zichzelf.

Men voert geen oorlog om de oorlog, doch omwille van een doel dat men wil bereiken. Dat doel moet zo belangrijk zijn dat het de oorlog wettigt. Welk was het oorlogsdoel van Churchill? Was het de bescherming van Polen? Dan is het resultaat allernogst en had men beter de oorlog vermeden of althans stop gezet.

Was het de vernietiging van de nazi-tiranie in Duitsland? Dergelijke doelstelling betekende ongeoorloofde inmenging in de aangelegenheden van een andere staat en was in strijd met artikel 3 van het Atlantic Charter, vermits er wel niet ernstig kan aangetwijfeld worden dat de Duitsers dit regime vrij gekozen hadden.

Indien dit een dwingende rede was om oorlog te voeren, waarom dan niet tegen tal van andere tirannieën in andere Staten? Doch men sloot een bondgenootschap met een Staat waar er nog een veel erger tirannie bestond, de U.S.S.R., en als resultaat bereikte men alleen maar dat een ganse reeks vrije Staten aan de U.S.S.R. overgeleverd werden en aan een dwangregime van de ergste soort onderworpen. Indien men de diktatuur wilde bestrijden of Europa beveiligen tegen Duitsland, dan had men beter geen oorlog gevoerd. Want men heeft thans een veel afschuwlijker diktatuur zo machtig gemaakt dat zij niet alleen Europa maar gans de wereld bedreigt.

Volgens Grenfell zijn Churchill en Roosevelt tewerk gegaan als onverantwoordelijke dwazen. Door hun eigen lasterkampagne en door haat verblind hebben zij zich maar één doel voor ogen gesteld: de totale vernietiging van Duitsland, de onvoorwaardelijke overgave. Staatslieden die de verantwoordelijkheid droegen voor de toekomst van hun land, hun volk en de wereld hadden de dwingende plicht verder te zien dan dit louter militaire doel, zich de vraag te stellen of dit wel de beste uitkomst was; wat er zou gebeuren na die vernietiging. Dat hebben zij klaarblijkelijk niet gedaan. Zij hebben hun doel bereikt, maar de gevolgen zijn katastrofaal geweest voor Europa en voor gans de vrije wereld. Inderdaad hebben zij een uitermate gevaarlijke en betreurenswaardige toestand in het leven geroepen door Rusland veel te machtig te laten worden en de Duitse Staat, die een natuurlijke borstweert vormde ter bescherming van West-Europa, te vernietigen. Het failijet van hun politiek bleek duidelijk toen zij enkele jaren na het bereiken van het oorlogsdoel — de vernietiging van Duitsland — zelf de Duitsers moesten gaan bidden en smeken om zich te willen herbewapenen.

Engeland heeft in de eerste plaats zichzelf vernietigd — het is er slechter aan toe dan het verslagen Duitsland — en heeft ook Europa vernietigd. Want een Europa zonder Duitsland bestaat niet. Des te meer daar men nu eindelijk eens moet ophouden met Frankrijk nog langer te beschouwen als een grote mogendheid. Dit land werd in 1870, 1914, 1940 telkens door Duitsland verpletterend verslagen. Het is overduidelijk dat het als militaire mogendheid niet meer meetelt en dat het een land is dat zich in verval bevindt. Het is gevaarlijke zinsbegoocheling dit niet in te zien.

Grenfell komt tot het besluit dat het hoog tijd is voor Engeland terug te keren tot een nuchter, realistisch denken waarbij het verstand en niet de gevoelens de bovenhand moet hebben. Men is het slachtoffer geworden van de eigen propaganda, die zo overweldigend, zo doeltreffend geworden is dat de geesten op hol geslagen zijn.

KRONIEK DER ZIEKTEVERZEKERING

MEDIKO-MUTUALISTISCH KOMITEE IN HET SLOP? POLIKLINIEKEN SCHIJNEN STRUIKELBLOK !!!...

In het akkoord van 21 februari '56 tussen regering en geneesheren afgesloten, werd voorzien dat mediko-mutualistische komitees zouden worden opgericht op nationaal en gewestelijk plan, die alle hangende kwesties tussen geneesherenkorps en ziekenfondsen zouden trachten op te lossen. Deze komitees zijn nu reeds meer dan 'n jaar aan het werk en niemand zal durven beweren dat concrete oplossingen van konkreet gestelde vraagstukken het licht hebben gezien!

Een der neteligste, zoniet het neteligste vraagstuk dat vroeg of laat op de dagorde komen moest, is dit der poliklinieken.

Dit vraagstuk is niet nieuw, want sedert ongeveer dertig jaren werd het in geneesherenvergaderingen besproken zonder ooit grondig te zijn bestudeerd.

Een korte historiek sedert de oprichting der hoger genoemde instellingen zal de huidige moeilijkheden beter doen begrijpen.

Het is niet gemakkelijk te zeggen waar en wanneer de eerste poliklinieken werden opgericht. Voor 1940 bestonden er reeds heel wat. Het waren instellingen waar aan zieken die zich konden verplaatsen, zorgen werden verleend die geen hospitalisatie vereisten. Aan alle geneeskundige fakulteiten en aan zeer veel ziekenhuizen waren poliklinische afdelingen toegevoegd. De zorgen in deze poliklinieken verleend waren in het algemeen gratis. Het gratis karakter dezer zorgen beperkte het cliënteel der poliklinieken tot de werkelijk onbemiddelde klas. Meestal droegen Kommissies van Openbare Onderstand de financiële lasten dezer inrichtingen. Hun kredieten waren dikwijls beperkt en de geneesheren die in deze instellingen hun zorgen verleenden, werden forfaitair betaald. Financiële verrassingen waren op het einde van het jaar zo goed als uitgesloten.

Ook de ziekenfondsen hadden reeds voor 1940 hun poliklinieken. Hun leden waren vrijwillig verzekerden. Deze leden waren niet noodzakelijk onbemiddelden. Ze wensten niet te genieten van de gratis zorgen van de reeds bestaande poliklinieken; het gratis karakter scheen hen geen waarborg van deugdelijkheid en het cliënteel bestempelden ze kortweg als « de armen », en hierbij wensten ze niet te worden gerekend. Kwam daar nog bij dat deze leden, alhoewel verzekerd tegen speciale geneeskundige verzorging, nog heel wat boven het verzekeringstarief uit eigen zak dienden bij te leggen. Om te gemoot te komen aan hun leden, richtten de verschillende ziekenfondsen eigen poliklinieken op. Een speciale bijdrage der leden vormde een vast bedrag dat aan de heren geneesheren forfaitair werd uitbetaald, na aftrek van administratie en zeer bescheiden inrichtingskosten. Ook hier omzeggens geen financiële risikos.

Het geneesherenkorps in zijn geheel genomen, had niet de minste interesse voor deze schamele, meest in volksbuurten vegeterende sociale instellingen. Toen was nog geen sprake van de dialoog of de tweespraak tussen geneesheer en zieke, waarschijnlijk omdat de niet bemiddelde zieken geen dialoog waard schenen, voor hen werd de tussenkomen van derden aanvaard!

Toen lijk nu, hadden de ziekenkassen niet aan geneeskunde te doen, maar aangezien de geneesheren specialisten, tenminste de overgrote meerderheid, onder hen, hun sociale verplichtingen niet wensten na te komen, bleef er de leiders der ziekenkassen niet anders over dan zelf te zorgen voor speciale zorgen voor hun leden! Dit was de eerste stap op de weg der gefunktionaliseerde geneeskunde. Dat deze instellingen voor hen en door hun schuld, een groeiend gevaar in hielden heeft zelfs « de meest representatieve vereniging der geneesheren van België » niet opgemerkt. Nochtans kregen reeds voor

Engeland moet eindelijk doen wat het, in eigen belang en in het belang van Europa, reeds van vóór de oorlog had moeten doen: een bondgenootschap met Duitsland aangaan.

Wij hebben, zeer bondig, de inhoud van het merkwaardig boek van Russell Grenfell voor onze lezers samengevat omdat het hen alleszins zal interesseren kennis te nemen van deze zienswijze op onze hedendaagse geschiedenis.

Zonder hier in te gaan op de stellingen verdedigd door de schrijver — dat zou ons te ver leiden — menen wij te mogen besluiten dat het de moeite loont dit boek eens te lezen omdat het ook ons leert een ruimere kijk te hebben op de gebeurtenissen en los te komen van de verderfelijke invloed van de oorlogspropaganda die nog steeds nawerkt.

(1) Russell Grenfell, « Onvoorwaardelijke haat? ». Uitgeverij P. Vink, Antwerpen. (Prijs: 160 Fr.)

'40 meer dan een half miljoen verzekerden hier hun speciale zorgen!

Na de oorlog, in 1944, werd de verplichte verzekering ingesteld. Het aantal vrije en verplichtverzekerden samen, steeg plots tot ongeveer zes miljoen op een bevolking van iets meer dan acht! Nu draaiden de poliklinieken eerst op volle toeren. De schamele gebouwtjes in de achterbuurten werden spoedig verlaten en nieuwe betonnen reuzen van vier en vijf verdiepingen rezen op in het centrum, zelfs van provinciesteden!

Van waar die plotselinge financiële macht?

Eenerzijds door de bijdragen der leden, wier aantal door het invoeren de verplichte verzekering verfiendubbeld was, anderzijds door het onbegrensd terug betalen door het Rijksfonds van zo goed als ongecontroleerde, en massaal uitgevoerde speciale prestaties!

De leden betalen gewoonlijk vijf Fr. per prestatie of serie prestaties, het briefje van de verzekerde wordt door de dokter of door de administratie ingevuld, gaat naar het respectievelijk verbond en wordt na de zogezegde controle van de eigen adviseur, door de Landsbond terugbetaald. De tekorten der Landsbonden worden regelmatig door de staatskas, t.t.z. door al de belastingsbetalers aangezuiverd!

Om de geneeskundige prestaties aan de leden te verzekeren, hebben de beheerders der poliklinieken geneesheren nodig. De forfaitaire bedragen die voor '40 aan dezen werden uitbetaald waren niet hoog. Enkelens aanvaardden dit werk uit sociale overtuiging, de meesten echter als eerste stap naar bekendheid.

Na het invoeren der verplichte verzekering steeg het aantal door niets geremde prestaties zo, dat een specialisten functie alleen in een polikliniek reeds een goed bestaan kon verzekeren! Alle specialiteiten, de te kostelijke heekunde uitgezonderd, werden in de huidige poliklinieken uitgeoefend, gewoonlijk door een specialist terplaatse wonend en van de zelfde ideologie als deze der beheerders der instelling.

De vergoeding aan de specialisten uitbetaald is, op weinig uitzonderingen na, niet meer forfaitair, maar berekend naar rata van 40 à 60 percent van de totale ontvangsten in hun sektor behaald. Die bedragen belopen dikwijls tot tienduizenden Fr. per maand. De overblijvende 60 à 40 percent gaan naar het beheer der polikliniek, vereniging zonder winstbejag! Ze moeten dienen tot het uitbetalen van lonen van paramedikaal en ander personeel, het onderhoud van gebouwen en apparaten en het verlenen van zitpenningen aan de beheerders. Dat er dan nog wat overblijft bewijzen de reusachtige investeringen in nieuwbouw! Men beweert dat ook een gedeelte der sommen wordt afgedragen aan politieke of sociale organismen, waarvan deze geneeskundige instelling het poliklinisch exponent is.

Een ziekenkas met een groot aantal leden zal vanzelfsprekend reusachtige winsten maken, ook omdat geneeskundige prestaties, bijzonderlijk behandelingen, zeer dikwijls worden uitgevoerd door paramedikaal, soms door ongediplomeerd personeel, waarvan de prestaties worden terugbetaald als werden ze door geneesheren uitgevoerd. Dit is wel het grootste misbruik, dat ook in klinieken heerst, waaraan paal en perk zou dienen gesteld! Dit zou meteen ook een einde stellen aan het feit dat een en dezelfde specialist aan verschillende poliklinieken kan zijn verbonden, aangezien hij er zich kan toe beperken, een of twee maal per week het werk zijner medewerkers te komen controleren.

Daar niet alle specialisten aan poliklinieken kunnen worden te werk gesteld en een specialist, zonder werk in kliniek of polikliniek, nog nauwelijks het hoofd boven water kan houden, is reeds lang protest opgegaan tegen deze massaal patiënten opstokkende instellingen. De betonnen wolvenkrabbers, waar geneeskunde wordt uitgeoefend aan de lopende band, zijn echter niet meer weg te diskussieren. Schitterende financiële zaken worden zo maar niet opgedoekt om weinig machtige tegenstanders genoeg te doen!

De huidige vertegenwoordigers van het geneesherenkorps vragen nochtans niet veel. Zij vragen niet dat de poliklinieken hun deuren zouden sluiten nu zij, de geneesheren, alle verzekerden, op enkele uitzonderingen na, willen verzorgen tegen Rijksfondstarief! Ze verlangen maar dat de mutualiteitsleiders die de poliklinieken beheren, het systeem van de derde betalende laten varen en aan de verzekerden ook in de poliklinieken dus, komptante betaling eisen. Dit weigeren de leiders der poliklinieken; het zou een geweldige streep zijn door hun zakencijfer! Indien de afgevaardigden der geneesheren aan deze eis vast houden, dreigen ze zelfs alle besprekingen stop te zetten. Zij willen wel een overeenkomst met het geneesherenkorps, maar dit korps moet steeds knikken en toegeven! Heel wijzelijk hebben de afgevaardigden der geneesheren dan maar voorgesteld de bespreking aan te vatten van min netelige punten!

Twee groepen met diametraal tegenover elkaar staande sociale opvattingen kunnen tenslotte een modus vivendi afsluiten. Dit is hier niet het geval, hier staan twee konkurrenten tegenover mekaar; de strijd zal worden gevoerd op leven of dood!

(Lees door blz. 7.)

KRONIEK DER ZIEKTEVERZEKERING

Mediko-Mutualistisch Komitee in het slop?

Poliklinieken schijnen struikelblok ! ! ! . . .

(vervolg van blz. 6)

De nieuwe controlediensten aan het werk.

In de kamer van volksvertegenwoordigers werd aan minister Troolet gevraagd de uitslagen mee te delen, bekomen door de nieuwe controlediensten van het Rijkswas. De nieuwe antwoorden die het voorbarig was nauwkeuriger uitslagen te geven. Inderdaad de tijdsafstand is te kort om een oordeel te vellen. Aangezien deze controle maar gaat over de werkombekwaamheid door ziekte, zullen er jaren meekomen vooraleer vooraleer vaste cijfers kan worden beschikt; ook al om dat de morbiditeit of de verhouding zieken-gezonden van jaar tot jaar verschillen zal.

Van een wettelijke financiële sanering kan geen sprake zijn, zolang geen onafhankelijke eenheidscontrole wordt ingevoerd die niet alleen de werkombekwaamheid t.t.z. de verzekerden controleert, maar ook deelden die geneeskundige prestaties uitvoeren, waar, in welk verband en wie het ook moge zijn !

Het Rijksfonds vraagt méertalig personeel !

Wij kregen op de redactie een dienstnota ter inzage, die door de algemeen beheerder is gestuurd geworden aan het personeel van het Rijksfonds voor Ziekte en Invaliditeit.

Onderwerp : leergangen in vreemde talen.

Deze hoge ambtenaar vraagt aan het personeel, in zijn vrije tijd, vreemde talen aan te leren, n.l. italiaans, duits, engels en spaans; dit om een gunstig gevolg te kunnen geven aan verzoekschriften hem overgemaakt door in België tewerkgestelde vreemde arbeiders.

« Wellicht, zo besluit de algemene beheerder, zult u daaruit later enig geldelijk voordeel kunnen halen. »

Wij kunnen deze nota niet zonder enig commentaar laten voorbijgaan.

1) Wij vinden dat het maar een uiting is van hoffelijkheid en sociaal dienstbetoon, de vreemde arbeiders hier te werk gesteld, in hun taal te woord te staan ! Maar denkt de heer administrateur-generaal niet dat ook vlaamse arbeiders, in Wallonië tewerkgesteld, op de zelfde hoffelijkheid zouden mogen kunnen beroep doen ? Nochtans leert de ondervinding ons dat het personeel van het R.V.Z.I. in Wallonië wel een klad italiaans kent, maar in de eerste verte geen notie heeft van nederlands ! Of moeten de vlaamse arbeiders eerst een verzoekschrift aan meneer de administrateur sturen ?

2) Het spreekt vanzelf dat door « het personeel » de lampisten worden bedoeld. Zou de heer administrateur-generaal zijn invloed niet kunnen aanwenden opdat het hoger personeel van het R.V.Z.I. beginne nederlands te leren en ook te spreken ?

3) Het in vooruitzicht stellen van 'n mogelijke geldelijke vergoeding voor deze bijkomende taalkennis, is 'n trukje dat tipisch is voor belgische administratie om goede bedoelingen (hoofdzakelijk vlamingen) netjes te lijmen. Wanneer die bedienden zich een paar jaar moeite en studie zullen hebben getroost en om die vergoeding zullen aankloppen, zal hun worden geantwoord : « Wij hebben niets beloofd, de dienstnota sprak alleen van wellicht en later » en de jongens zullen met een kluitje in het riet worden gestuurd !

Nochtans zullen we de laatste zijn om gelijk welk personeel van openbare diensten het aanleren van talen of te raden, want ;

4) Sedert de perskonferentie van meester Edg. Van Cauwelaert over de gewettigde tweetaligheids-toeslag, moet de administratie geen vage beloften meer doen.

Zonder twijfel zullen verenigingen worden opgericht die het bekomen van deze toeslag ernstig ter hand zullen nemen.

GOED PROPAGANDISTISCH WERK

Onze lezers, welke toevallig een exemplaar van « De Volksunie » te veel in hun brievenbus krijgen, moeten geen kwaad denken van het beheer van het blad, maar de Voorzienigheid danken, dat zij alzo in de gelegenheid gesteld worden flink propagandistisch werk te doen, door dit exemplaar te bezorgen aan een geuur, die misschien wel franskiljonse lektuur, maar nooit een degelijk Vlaams-nationaal blad in handen krijgt. En 't zal hem nog zo'n deugd doen !

BRIEVEN VAN LEZERS.

Tal van brieven die we binnenkrijgen met positieve inhoud — want scheldbrieven krijgen we ook wel ! — zijn naamloos. In dit geval kunnen we ze niet opnemen. Identiteit blijft echter op verzoek geheim. Onze lezers gelieven daar rekening mee te houden.

Bewegingsleven

WEST-VLAANDEREN

Voor WEST-VLAANDEREN kunnen de stortingen voor abonnementen op « De Volksunie » gedaan worden op de PRIVAAT postrekening n° 1108.04 van Jan De Bondt, te Diksmuide. Bedoelde postrekening staat niet bekend als rekening van de Vlaams Nationale partij : De Volksunie.

KORTRIJK

De vergadering voor propagandisten en simpatisanten van 't Kortrijkse grijpt plaats op zondag 28 deze maand in het lokaal « De Klok », Grote Markt, te Kortrijk, om 10 uur.

De Voorzitter van de Volksunie, Mr Van der Elst, Adv. bij het Hof van Beroep te Brussel, zal de vergadering toespreken.

Alleman op post !

Begin stipt om 10 uur.

De opnieuw aangepakte strijd in het Kortrijkse, onder het motto van Cyriel Verschaeve « herbeginnen », gaat zegevierend vooruit onder het impuls van enkele oudere kampers, mannen van onberekende trouw aan Vlaanderen, mannen die het vertikken van lijdzaam te blijven toezien en met de flinke medewerking van onze nieuwe plaatselijke sekretaris, dhr. Lucien Vandeplassche.

Kontakten en kernvergaderingen werden gehouden te Kortrijk, Marke, Lauwe, Ingoogem, Tiegem, Wevelgem, enz... enz...

De abonnementenslag gaat vooruit. Steungelden voor het aankopen van het zo nodige propagandatuig, de luidsprekers met bandopnemer voor woord en muziek, blijven niet ten achter.

De zedelijke moed van de ouderen, de durf van de jongeren om zich bij de Vlaams Nationale kampers te scharen, werkt aanstekelijk. Overal geestdriftige belangstelling voor de Volksunie. Overal begint men te geloven in een reddingbrengend Vlaams-nationalisme.

Geloven is echter niet voldoende. Men moet... dienen en... durven !

De mannen van 't Kortrijkse, bekend als echte wilsensen, als mannen van de daad, willen het bewijs leveren van hun daadwerkelijke medewerking. Zij willen en zullen tonen dat ze durven aanvaarden en belijden, de enige redding voor Vlaanderen welke de Volksunie in haar vaandel draagt, t.t.z. federalisme of Zelfbestuur. De strijd er voor werd met zegedrift aangepakt.

Vooruit oudere en jonge propagandisten. Strijdt eerlijk en eenvoudig, beroert de volksziel, wint de arbeider, boer en middenstander door uw werken. Werken spreekt veel meer tot het volk dan woorden. Woorden wekken maar voorbeelden trekken !

WESTKERKE

Wegens de avondplechtigheden van Witte-Donderdag wordt de kernvergadering van 18 dezer, tot donderdag 25 verdaagd.

Bijeenkomst ten huize van Dr Devoldere om 20 uur.

BRUGGE

De door kameraad P. Roelof aangekondigde vergadering zal plaats grijpen op 4 mei, om 16 uur stipt. Voor het lokaal zie uitnodiging.

Mr Van der Elst of Drs Jorissen en leden van het Hoofdbestuur zullen het woord voeren.

Bespreking van de abonnementenslag en het inleggen van een autobus voor 't Kongres.

BLANKENBERGE

Eveneens op 27, kernvergadering in het lokaal Hôtel Luxembourg, bij kameraad Cattoor, Zeedijk 75 te 19 uur.

Uiteenzetting door Mr Van der Elst of Drs Jorissen over het programma, het doel en inspreken van de Volksunie.

Onze nieuwe medewerker, dhr Sabbe, die gewoon is de daad bij het woord te voeren zal uitnodigen van man tot man, dit op aanvragen van enkele deelnemers.

ICHTEGEM

Voor de reis per autobus naar 't Kongres (Antwerpen - 12 mei) kan men inschrijven bij M. Dekeijser, Engelstraat 6, en bij onze onbekende kamer, Oskar Strubbe, Hugo Verrieststraat 20.

Prijs per man 75 tot 80 fr heen en terug, volgens het aantal deelnemers.

In de vorige mededeling (blad n° 7) over het zo schitterend geslaagd avondfeest in de prachtzaal « De Engel » van vriend Maeckelbergh, werd kameraad Oskar Strubbe, oorlogsmakker en boezemvriend van wijlen Jeroom Leuridan, vergeten. De melding werd, spijtig, vergeten; zijn flinke medewerking vergeten we echter niet. Waarvoor dan ook onze oprechte verontschuldiging.

DIKSMUIDE

Autobus naar 't Kongres, Antwerpen 12 mei.

Inschrijvingen bij dhr Marcel Hillewaere, Hotel St. Jan, Statieplein.

Ook bij de plaatselijke sekretaris dhr Cyriel Bultinck.

Prijs 75 tot 80 fr. per man, heen en terug, naar gelijk het aantal inschrijvingen.

AFFICHENSLAG

Werk op de plank voor de plakkers ! De plakbrieven voor 't Kongres en deze over de : « Radio geweerd aan de Volksunie » zijn in groot getal reeds geplaatst. Vele zijn echter nog te plakken.

De ploegen worden vriendelijk verzocht elkander te helpen, daar waar nodig.

Beroep wordt gedaan op de bereidwilligheid van Volksunie vrienden die gereed zijn de propagandisten voor een paar uren met hun wagen te vervoeren.

Geen vrees ! De plakkers leven de plaatselijke politiereglementen na.

OOST-VLAANDEREN

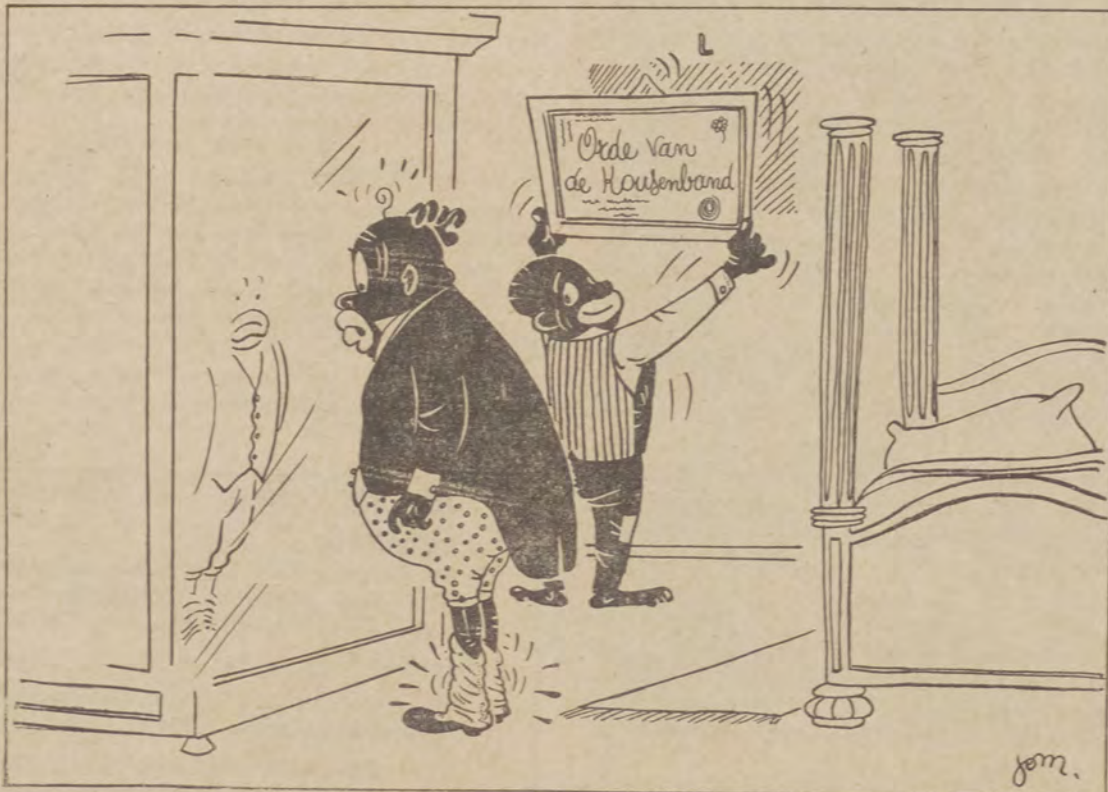
NAAR HET KONGRES

Wie dus op 12 mei met de bus uit Gent meewil naar ons kongres te Antwerpen, late zich zo spoedig mogelijk inschrijven in het Vlaams Huis Roeland, Korte Kruisstraat, 3, Gent (telefoon 23.28.28).

De prijs voor deze reis bedraagt 65 fr. per persoon. Vertrek aan Roeland te 7.45 u.

SOCIAAL DIENSTBETON

Wij herinneren er alle belangstellenden aan dat op de eerste en derde zondag van elke maand een sociaal en fiscaal deskundige zich ter beschikking houdt in het Vlaams Huis Roeland, Korte Kruisstraat, 3 te Gent. Eerstvolgende zittingen dus op zondag 5 en zondag 19 mei.

De ministerraad van Ghana (Goudkust) verbiedt het verder dragen van Britse eertekens en orden.

Iedereen kan er, tussen 10 en 12 uur, gratis inlichtingen en adviezen bekomen in zake sociale en fiskale aangelegenheden. Wij durven de hoop uitspreken dat velen van dit kosteloos dienstbetoon zullen gebruik maken.

Verder brengen wij andermaal ter kennis van de belanghebbenden dat getroffen personen welke menen in aanmerking te komen voor het hervormen van sommige rechten of het bekomen van eerherstel zich in een omstandig schrijven kunnen richten tot het sekretariaat van de Volksunie, Korte Kruisstraat, 3, Gent.

Een Kruis zal hun geval welwillend en gratis onderzoeken.

UIT GENT EN OMGEVING

Is Gent een Franse stad ? Wie in de oude stad van Van Arvelde en Keizer Karel zijn zomerwandeling doet is verwonderd met welke diertheid en inciviele sans-gêne de franse reklameborden het staatsbeeld ontieren. Is dat de fiere stede, die voor geen groter ter wereld begaf ? Het is voor de vreemde toerist, als werd hij in de Borinage neergezet.

De navolgers van de collaborateurs van 1794 zijn zonder schaamte. Instituut de Gand, Nouveau Bois, winkelbedrijven hangen de fransman uit. In 't gunstigste geval wordt Pee Vlaminc met wat tweetaligheid gepaaid.

Gent is een Vlaamse stad en het gedoe van de franskiljonse bourgeoisie is op en top ; incivique.

Dat Tijl uit zijn kist springt, er met de grove borstel overgaat, kan slechts de vogel met vreemde pluimen ergeren. Gent, de stoute stad roept : Vlaams.

De gekozen C.V.P.-ers uit het Vlaamse land komen onder de zweepslag van de Volksunie uit hun aiepe slaap gekropen. Ook zij hebben de mobiliteit ontdekt.

De schrik voor hun kamerzetel maakt hun tong wat losser. Spijgt dat ze gedurende de vier jaar dat ze aan de macht waren, hun tijd zo hebben verprutst. Het was nochtans HUN moment. Hun flauw gekraai komt nu veel te laat. Bij de komende verkiezingen krijgen die late slapers hun verdienstloon : buiten !

Het meestesland is niet alleen een streek van bossen, hazen en patrijzen. Het is ook een paradijs voor mobielen. Velen zijn 15 uur per dag van huis weg.

Waar is de tijd dat de vakbonden de arbeider deden vechten voor de 8 uren dag. Nu zijn de bonzen van het syndikaat rijke « sinjoren ». De mobiel blijft de slaaf die tsjoek en wroet, na zijn werk zijn urenjes te laten en « goed weer, kwaad weer » er door mag kruipen.

Dank aan het genie van Achiel Mobiel, simpele knecht van Max Buset, rijzen de fabrieken uit de grond waar geen arbeiders zijn : In Wallonië.

De arme Vlaming kan zijn zak oppakken, zich kapot tsjolen, zijn leven lang. Vlaamse mobielen, de roden zullen het niet beteren : de knechten van de Waalse bazen moet ge dwingen : stemt ze buiten. Steunt de Volksunie.

Soldatenbloed wordt dik betaald. In alle tijden was de geschiedenis verder. Vlaamse vrijwilligers in het leger vliegen na enkele maanden dienst in 't putteken van Wallonië. Als hun vrouw wil uitwijken mag ze mee : hij kan de karreien herbevolken. Ook hier doet de mobiliteit haar werk. De Waalse jongens zitten aan de kust, in de marine. Zo k'atst de unitaire mixer zijn aangebrande soep door-een.

« De kristelijke gemeenschap » : de nieuwe vondst van Théo. Zou de vent van « geen Amnestie » niet beter zwijgen over « zijn » gemeenschap. Kristelijke Oostfrontiers vliegen in de bak dertien jaar na de feiten, zeven jaar na Korea en zes maanden na de s'ortvloed van praat en sentiment over Hongarije. Toen de Kristelijke gemeenschap in 1950 haar plecht had gedaan en de C.V.P. de macht had gegeven, vertikte zij het die macht de gebruiken. Denken zij waarachtig dat de Vlamingen onnozele snullen blijven ? Voor de partij van Duvieusart, Wigny en Théo is het spel in Vlaanderen verspeeld.

Chinese goochelaars. grote Théo, zullen U niet helpen. Tel maar Théo. Eerste faze, tweede faze en dan ss't !

Alle nationalisten helpen mee aan de uitbouw van de Volksunie.

Zondag was het rode zondag. Spreekbeurt in een groot dorp van mijn arrondissement. Strooibiljetten met de post in ieder huis. Vijftien man juist geteld aanwezig. De arbeiders worden de fopperij van de rode bazen, de dik betaalde kumulards beu. De mobielen slapen liever een rondeke dan zich te verplaatsen. De kolporteurs van de Volksunie verkochten dezelfde zondagmorgen, 70 nummers van hun blad in een ander dorp; de Volksunie breekt door ! Jonge rationalisten, de handen uit de mouwen. Helpt mee aan de goede strijd : Vlaanderen eerst !

ANTWERPEN

Sinds de oprichting van de arrondissementale bestuursleiding op 7 oktober 1956 verscheen er haast niets meer in ons blad over de werking van onze partij in het Antwerpse.

Is er dan sindsdien niets meer gebeurd, zult U zich afvragen?

Wel zeker en veel zelfs.

Het arrondissementale bestuur dat onder de knappe en bevoegde leiding staan van de heer Reimond Mattheyssens, bestaat uit een afvaardiging van iedere afdeling: voorzitter en sekretaris. Ook de leden van het hoofdbestuur die in het arrondissement wonen en de partijmandataris van Borgerhout behoren tot deze leiding. Elke tweede zaterdag van de maand wordt de A-leiding bijeengeroepen.

We mogen wel beweren dat elke vergadering een grote stap voorwaarts is in de uitbouw van onze partij. Iedere maand mogen wij afgevaardigden van nieuwe afdelingen begroeten.

Wat zijn zoal de bizonderste prestaties van onze A-leiding?

— Het inrichten van een sekretariaat.

— De H-actie tijdens de Hongarije-meting van de C.V.P.

— De aankoop van een geluidsinstallatie.

Het inrichten van een SEKRETARIAAT. We moeten het niet verbloemen, dat dit zeer veel moeilijkheden met zich bracht. Dit huis moet namelijk toegankelijk gesteld worden voor het publiek, dus behoorlijk bemeubeld worden. Er zijn verschillende burelen in te richten, er moet gezorgd voor een aangepaste versiering, voor verlichting en verwarming, telefoon en onderhoud. Een dagelijkse bezetting dient verzekerd om de bezoekers te ontvangen. U kunt zich wel een idee vormen van wat dit op financieel gebied betekent.

Op zaterdag 9 maart, werd het lokaal plechtig ingehuldigd door een voltallige A-leiding. Na een korte begroeting door de ouderdomsdeken de heer B. Ceupens, drukte de heer R. Mattheyssens de hoop uit dat bij volgende verkiezingen vanuit dit sekretariaat menig zegebulletijn mag uitgegeven worden en onderstreepte het belang van een dergelijk lokaal voor onze partij, dat het centraal punt moet worden van de werking in het arrondissement.

Het SOCIAAL DIENSTBETOON dat zijn werking naar buiten uit met kracht zal doorzetten werd volledig georganiseerd. Er werd beroep gedaan op de leiders van de bestaande Vlaams-Nationale instellingen, die hun medewerking verzekerden. Er werden zittingen georganiseerd om aan iedereen inlichtingen te verschaffen aangaande pensioenen, gezinsvergoedingen, ziekteverzekering, gebouwelijke werkverschaffing en een juridische dienst die zich in het bijzonder dienstbaar stelt voor problemen van arbeidsrecht, huishuurwet en raadgevingen in verband met repressie-moeilijkheden, enz.

Voor deze diensten bedanken wij de leiders van het Vlaams Arbeidsfront en van de samenwerkende organisatie het Algemeen Vlaams Sociaal Verbond die, alhoewel zij buiten partijpolitiek staan, zich ten dienste stelden van de Vlaams-Nationalisten uit de Scheldestad.

We hopen dan ook dat onze leden en sympathisanten gebruik zullen maken van onze instelling en hun medewerking op alle gebied zullen verlenen.

Onze H-ACTIE op de Hongarije-meting in het Hippodroompaleis verschalkte de heren van Vrijheid en Democratie wellicht nog sterker als onze reuze-grote leeuwenvlag in de *Reum-Novarum* optocht van verleden jaar.

Tijdens de spreekbeurt van de repressist De Schrijver d'warrelden plotseling duizende pamfletten, die amnestie eisten voor onze oostfronters, van de bovenste verdieping op de hoofden van de kleinmoedige strijders van de uitgestorven schoolstrijd. We zagen partijsekreteraris Rene Monballieu — een vat stinkende prentie — bijna de droesem op de mond krijgen, maar de man stond machteloos. Stel U voor hij de sterke man van de C.V.P. Hij mag evenwel gerust zijn. De Volksunie zal hij nog meermaals op zijn weg ontmoeten. Want een partij als de C.V.P. die met onze emblemen solt, ze verkracht en ze misbruikt, zal nog meermaals met de gevreesde Vlaams-Nationale « ZWEEP » in aanraking komen. En die « ZWEEP » schijnt hun blijkbaar niet aan te slaan want zelfs Jef De Schuyffeleer kan er niet meer over zwijgen tijdens een spreekbeurt in de Vrije Politieke tribune van het N.I.R.

Onze H-ACTIE drukte haar stempel op deze protest-meeting welke doorging onder het motto « Redt Hongarije, en gij redt Europa ». Zij verheerlijkte de vrijheidsstrijders van het Hongaarse volk, maar zij verzwegen dat er hier in dit land nog duizenden landgenoten leven, die beroofd zijn van hun vrijheidsrechten en dat er nog velen in de gevangenis worden vastgehouden omdat ze de strijd aanwakkerden tegen dat zelfde kommunisme dat nu het Hongaarse volk verpletterde. Was het voor gewezen-oostfronters geen kaakslag wanneer zij in de biddende optocht die gehouden werd na de meeting, een gewezen krijgsauditeur, Mertens de Wilmars, ondervoorzitter van de Vlaamse C.V.P. vleugel, zagen opstappen, die na de bevrijding menig van hun kameraden « Afkraakte »?

Die geplande Hongarije-meting was slechts een vuig kiesmanoeuvr waar de Volksunie slechts betaald antwoord kwam geven.

Het initiatief en de aankoop van onze geluidsinstallatie is verder voor onze beweging van allergruotste waarde. Door deze installatie zullen wij in korte tijd gans het arrondissement kunnen bewerken. Men zal spoedig weten dat er een machtige en sterke Vlaams-Nationale partij is naar voren gekomen die

★ Bewegingsleven ★

haar vooroorlogse positie weer zal heroveren al meent de C.V.P.-volksvertegenwoordiger De Paepé dat wij optimist zijn tot in de kist.

Deurne, deze prachtig werkende afdeling kwam als eerste aan de beurt om met de micro-wagen de gemeente te door kruisen en men weet nu bestlist reeds wat zulke installatie betekent. Zowel de regering als een tamme oppositie werken ons in de hand, want door hun houding kunnen wij slogs de wereld insturen die nagels met koppen zijn. De Deurnese bevolking was hiervoor trouwens niet onverschillig en de kolportage was een succes op gans de lijn.

Beslist, zoals een sekretariaat van het allergruotste belang is, zo is een microwagen voor de propaganda naar buitenuit onmisbaar en dat zullen onze tegenstrevers ondervinden.

En nu we toch op het terrein van de werking gekomen zijn kunnen wij verklaren dat Antwerpen trouw de woorden indachtig is van Drs. Wim Jorissen op de federalistische vergadering van vorig jaar: « Iedere dag dat men niets gedaan heeft voor de Volksunie is een verloren dag voor de partij ». In de verschillende gemeenten werd er regelmatig geplakt en gekalkt, duizenden pamfletten verspreid, wijken met proefnummers bewerkt, huisbezoeken afgelegd, honderden lidmaatschapskaarten verzet en het voornaamste, de abonnements-werving verduubeld. Antwerpen-stad dat verleden jaar slechts een afdeling was, is thans uitgegroeid tot acht verschillende afdelingen en het gaat steeds verder. De kaders namen een grote uitbreiding en de regelmatig gehouden ledenvergaderingen werden zeer talrijk bijgewoond. De Vlaams Nationale partij staat thans op stevige grondvesten.

Verheugend ook is vast te stellen, de inzet van de jongeren in partijverband. Zij blijven niet aan wal staan of kijken niet onverschillig toe; verkwisten ook hun tijd niet met in onbeduidende kringetjes te iveren voor een gedachte die tenslotte door de partij moet verwezenlijkt worden. De moeilijkheden welke op een gegeven ogenblik ontstonden in betrekking met het opringen van een jongeren afdeling met eigen statuut en blad heeft zich tenslotte vanzelf opgelost door een vruchtbare werking van de jongeren in de afdelingen. En het mag gezegd worden: zij mogen zelfs de grote eer opeisen mede aan de basis te liggen van de « doorbraak » van de Volksunie in het Antwerpse.

Wanneer we spreken over de doorbraak en de jongeren dan moet ik onmiddellijk overschakelen naar onze militanten-orde waarin zij in het bijzonder een sterke ruggegraat vormen. Na een tijdlang te hebben toegezien kwamen we tot het besluit dat er iets haerpe. We hebben zelf het initiatief in handen genomen en zijn overgegaan tot het vormen van een degelijke V.M.O.-ploeg die nu onafgebroken sinds zeven weken iedere zondag de baan optrekt als prachtpagandisten van de partij. Zij hebben reeds vele C.V.P.-leiders de schrik op het lijf gejaagd als deze moesten vaststellen met welk een gemak zij hun nummers aan de man brachten. Onze kranige V.M.O.-mannen nemen het luchthartig op als een heel repertorium scheldwoorden op hen neerkomt. Zij staan hun man. Men zal onze militanten en propagandisten overal ontmoeten daar waar het nodig is. Onze jongens die trouw zijn aan hun geloof in ons Vlaams ideaal, die geen ambities kennen voor mandaten, maar slechts alleen de Vlaams Nationale partij dienen, zullen door hun voorbeeld en moed uitgroeien tot een sterke militanten orde.

Gij, Antwerpse jongeren en propagandisten van de beweging die haar trouw volgen wilt in tucht en gehoorzaamheid aan de hiërarchie van leiding, treedt toe en maak de V.M.O. sterk.

Ook zullen de kolportages de abonnements-werving bevorderen. Want zij die wij niet bereiken kunnen en die door bepaalde en begrijpelijke toestanden zich van het Vlaams nationalisme hadden losgerukt, zullen wij terug winnen langs de straat. Zij zullen ons blad weer kopen en lezen, zij zullen de beweging volgen en ze ook terug komen vervoegen. En de anderen die ze niet kennen, zullen door onze rijk gedocumenteerde en doorslaande artikelen in ons orgaan de partij en het Vlaams nationalisme leren kennen.

Ook wil ik thans een oproep doen tot onze leden en sympathisanten om in hun kring abonnementen te werven. Vraag onze proefnummers en verspreid die in uw buurt. Schrijf naar mijn persoonlijk adres Wipstraat, 6, Antwerpen en ik zend U het nodige. Laat ons de handschoen opnemen en het de « Wim Jorissen » eens warm maken, hij het « Stormgeweld van de partij » zal zeer gaarne bij aanwerving van het duizendste abonnement naar de Sinojren-see komen, om daar wat van zijn Vlaamse vutrigheid in te pompen.

Hier breng ik hulde aan de vriend De Wil, van Morsel, onklopbaar-kampioen abonnementen-werver die wij hier als voorbeeld van ons arrondissement mogen stellen en die het zeker niet bij zijn honderdste zal houden.

Laat ons afspreken dat wij bij het verschijnen van dit artikel met deze actie beginnen. Een feit is zeker we kunnen niet genoeg onze aandacht besteden aan de verspreiding van ons blad. Bezorgt ons de adressen van die dagbladwinkels die ons blad verkopen of willen verkopen.

En wat nu de vrouwenbeweging aangaat. Reeds verscheidene keren kwam ik op de nationale kaderdag met mijn voorstel naar voren om met een sterke

vrouwenafdeling voor het voetlicht te treden. Mevrouw Peeters-Nicasie die wij allen ten eerste waarderen en hoogschatten, kwam ons de laatste maal een helpende hand toesteken en beantwoordde zelfs mijn verzoek om een bondig overzicht van de werking voor vrouwen op te stellen. Wij hebben het daar niet bijgelaten.

Meerdere afdelingen uit het gewest namen de vrouw op in de leiding en te Antwerpen zelf zal bij het verschijnen van dit blad reeds de eerste algemene vergadering voor de vrouwen gehouden zijn. Een tiental dames onder de leiding van Mevrouw Van de Berghen spanden zich voor de wagen en de resultaten zullen dan ook niet lang meer uitblijven. Wij hopen dan ook dat de vrouwenbeweging spoedig zal uitgroeien en toenemen in sterkte en aktiviteit.

En zo gaat de actie verder op alle fronten.

Op administratief gebied zijn we tot een goede samenwerking met het landelijk sekretariaat in Brussel gekomen waarvan wij de medewerking en sliptheid loven.

Voor al deze verwezenlijkingen dank ik in het bijzonder al de leden van het hoofdbestuur van het arrondissement die ons in deze taak zeer behulpzaam zijn geweest met hun raadgevingen en medewerking.

Het derde congres van de Volksunie dat dit jaar te Antwerpen zal plaats hebben, zal de uitstraling zijn van de werkkraft en het dynamische dat ons arrondissementeel kader bezit.

Tot slot wil ik voornamelijk hulde brengen aan het prachtig werk dat onvermoeid geleverd wordt door onze voorzitter Reimond Mattheyssens die met kortdate hand, in orde en stiptheid de werking in het arrondissement leidt en aanwakkerd. Onder zijn dynamisch gezag zal de Volksunie in onze provincie een heroverde burcht worden van het Vlaams nationalisme.

Vlamingen uit de Schelde-stad treedt toe. Houzee!
Bob DEGOL,

Arrondissementssekreteraris.

EERSTE AFDELING VAN VOLKSUNIEVROUWEN GESTART.

Op vrijdag 12 april 1957 werd te Antwerpen overgegaan tot de stichting van de vrouwenafdeling in de schoot van « De Volksunie ».

De afgevaardigde van het hoofdbestuur vestigde de aandacht van de talrijke aanwezige dames op de programmapunten van « De Volksunie », welke in het bijzonder tot de taak van de vrouwen behoren.

Daarna werden de structuur en de uitbouw van de vrouwenafdeling besproken, waarna de uitwerking van sommige punten nader toegelicht werd.

Een zeer degelijke bespreking sloot hierbij aan.

Tot slot werd overgegaan tot de samenstelling van het bestuur der Afdeling Antwerpen van de « Vrouwenafdeling der Volksunie » (V.A.V.U.).

In het volgend nummer van het blad komen wij terug op de betekenis van deze stichtingsvergadering, die met een druende Vlaamse Leeuw en de kreet « Vlaanderen Eerst ! » besloten werd.

Vlaamse Vrouwen sluit aan!

Stuurt uw principiële toetreding naar het hoofdsekretariaat van « De Volksunie », Kartuizersstraat, 58, Brussel.

Dr BORMS-HERDENKING

Zondag 11. vond te Antwerpen de jaarlijkse Dr Bormsherenking plaats. De ziele dienst, opgedragen door Pater Schiltz, kende een overtalrijke belangstelling. Pater Stracke sprak een diepdoorvoelde kanselrede uit. Nadien greep een korte plechtigheid plaats op het kerkhof van Merksem.

Het hoofdbestuur van de Vlaamse Volksunie was vertegenwoordigd door de heren Reimond Mattheyssens, provinciaal voorzitter, kamerlid Wagemans, Ward Rolus en Rudi Van der Paal. Praktisch alle plaatselijke besturen van het arrondissement waren op de plechtigheid vertegenwoordigd.

ROUW IN DE FAMILIE ELEWAUT

Dinsdag 11. vond te Haasdonk-Waas de begrafenis plaats van Meijuffer Elewaut, dochter van dokter en Mevrouw Elewaut. De lijkdiens werd door een talrijke menigte bijgewoond. Het hoofdbestuur van de Volksunie was vertegenwoordigd door dhr Rudi Van der Paal.

Langs deze weg om, betuigen wij aan de sympathieke familie Elewaut ons innig medeleed in dit onherstelbaar verlies.

LIMBURG

KADERVERGADERING HASSELT

Onder voorzitterschap van Wim Jorissen in het Hotel Warson op zaterdag 27 april te 19 uur.

LIMBURG VOLKSUNIEJONGEREN LIMBURG

Onze jongeren vergaderen op vrijdag 26 april te 15 uur te Hasselt in het Hotel Warson, Stationstraat. De Limburgse voorzitter, Drs. Wim Jorissen, zal op deze samenkomst het woord voeren naast andere Volksuniesprekers. Een voorlopig bestuur zal aangesteld worden. Er wordt de jongeren gevraagd flink propaganda te maken voor deze eerste samenkomst.

Inlichtingen in het bijzonder bij: Jaak Cuppens, student, Kerkstraat 8, Neer-oeteren.

René Evers, Dorpstraat 152, Overpelt.
Jan Kaufmann, student, Hamont.
Gilissen Jaak, Steenweg 47, Mechelen aan de Maas.

Jorissen, Bloer 33, Tongeren.

Gebeurlijk ook bij andere propagandisten.

METSTEREN-ST-TRUIDEN

Vergadering voor landbouwers op vrijdag 26 april te 20 uur. Spreker: Wim Jorissen. Inlichtingen bij de plaatselijke propagandist: Bessemans.

HORPMAAL

Op zondag 28 april, na de hoogmis. Vergadering in het café Jozef Vandermeer, Donkerstraat. Spreker: Wim Jorissen.

LANAKEN

Op een geslaagde samenkomst te Lanaken, waarop Wim Jorissen aanwezig was, werd de uitbouw van de Volksuniewerking voor Lanaken en omgeving besproken. Geplande samenkomsten te Lanaken en omgeving werden voorzien.

ONS KONGRES

Op zondag 12 mei vertrekt een bus uit Tongeren en gaat over St. Truiden - Leuven naar Antwerpen. Deelneming in de onkosten: 95 fr. bij voorbaat te betalen. Inschrijvingen bij de Tongerse propagandisten of op telefoonnummer 310.92. Vertrek 8 u. Grote Markt.

De nieuwe geluidswagen Limburg zal 's voormiddags mede Antwerpen doorkruisen.

BRABANT

SCHAARBEEK 4 MEI

AAN ALLE ZELFSTANDIGE ARBEIDERS!
Waarde vrienden,

Bent u tevreden met de nieuwe belasting die men ouderdomspensioen der zelfstandige arbeiders noemt?

Bent u tevreden met het huidige belastingstelsel dat U uitbuit als nooit te voren?

Bent u tevreden met de gang van uw zaken ten huidige dag?

Kortom, bent u tevreden met de hedendaagse politiek, die de zelfstandige arbeiders wil uitschakelen en er proletariërs wil van maken?

O, we weten het wel. Ge slaat er u wel door, zo denkt u toch omdat we heden in een tijd van hoogkonjunktuur leven. Maar, laat eenmaal de keerzijde komen (die niet lang meer zal uitblijven) en honderden, ja duizenden zullen hun deuren mogen sluiten en op zoek gaan naar bezoldigd werk. Maar het is de vraag of ge dan werk zult vinden.

Is er dan geen uitkomst voor de zelfstandige arbeiders?

Zoals we heden reageren, durven we verklaren: NEEN!

De zelfstandige arbeider is ten ondergang gedoemd, kijk rond U in uw buurt, reeds tientallen zijn die weg opgegaan en hebben hun deuren moeten sluiten.

Gedenk « HEDEN IK, MORGEN GIJ »

Moeten wij dan laten begaan? Hierop zal op zaterdag 4 mei de heer Lambrechts U het antwoord brengen in het lokaal « L'Ecusson », Collignonplein, 2, te Schaarbeek, te 8 uur 's avonds zeer stipt.

Zelfstandige arbeiders stelt U te weer! We verwachten U!!

NEEN, vrienden, het is geen kleurpolitiek!

Het is uw belang als zelfstandige arbeider!!

De goedendag.

DE VOLKSUNIE — 3^e JAARGANG — 20 APRIL 1957 N° 8

REDAKTIE:

Mr Van der Elst, Hoofdredakteur, Beisegemstr. 20, N.O.Heembeek (Brussel)
Drs Wim Jorissen, redaktiesekretaris, Beethovenstraat 16, Anderlecht,
Tel. (02)21.84.21 Alle briefwisseling voor blad op dit adres sturen.

Beheer: Kartuizersstraat 58, Brussel.

Jaarabonnement: 100fr. Halfjaarlijks: 50fr.

Steunabonnement: 200 fr. (minimum) Losse nummers: 5 Fr.

Alle stortingen voor het blad op postgiro 54.45.46, W. Jorissen, Brussel.
De Volksunie verschijnt de eerste en derde zaterdag van de maand.

Verantwoordelijk voor uitgave en opstel: Mr H. Wagemans, Stefaniestr., 14, Antwerpen.